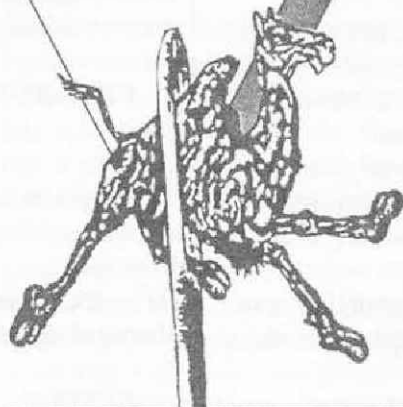

1998. IX. évfolyam
Zárószám

Tű

Kiadja: a JGyTF
Hallgatói Önkormányzata

A JUH

ÉS AZ ÁSZOK

JUHÁSZ GYULA
NAPOK '98

Sziasztok!

Assan itt a nyár, az eső is eláll, és jön a ballagás. Bár ahogy a diákságot ismerem, lesznek egy páran, aki a sajtójukra sem jönnek el. No nem baj, mi azért búcsú-zunk. Legalábbis a főszerkesztő és az egyik szerkesztő, lévén hogy negyedévesek vagyunk.

Hátrahagyunk egy zárószámot – május lett az áprilisi megjelenésből – és még jónéhány korábbi újságot, bennük szórakoztatóbb, elgondolkodtatóbb, nevetsége-sebb vagy kevésbé jó cikkkel, verssel, írással.

Erre a hónapra is van egy-két különlegesség, mint például a Zaci, a G-Pont és egy tavalyi túrázás történe-te. A fotók közül pedig a címlap magáért beszél, de a hát-lap sem rossz. Szerintetek?

Jövőre a szerkesztőség megújul, kiváló tördelőnk átve-szi az irányítást és megreformálja a lapot. Sok sikert hozzá!

Nektek, kedves olvasók egy nagy kalappal a vizsga-időszakra, és szuperjó nyaralásokat a szünetre. Ez tehát a '97/98-as tanév utolsó TŰ-je. 8-ból 7.

Üdvözöllek olvasó!

Tavasza van, változások ideje. Választások ideje. Vá-laszt az ország, választott a főiskola diáksága is. Újonnan megválasztott főszerkesztőként adatott meg a lehetőség, hogy üdvözöljem azokat, akik az év során hű-séges olvasóink voltak, vagy kevésbé hűségeseek, és azo-kat is, akiknek csak véletlenül vetődött ide a tekintete.

Az újságot szeptemberben láthatjátok viszont legkö-zelebb – megújult külsővel és belsővel várunk ben-neteket a tanszékeken, meg mindenütt, ahol eddig is ott voltunk.

Adig is: rövid és eredményes vizsgaidőszakot, hosz-zú és forró nyarat kívánok mindenkinek.

Egész Tamás

Tartalom

BETEKINTŐ

Új főigazgató a JGYTF-en	3
Juhász Gyula Napok	4
Tanári noteszlapok (Murray Johnston)	6
Közművelődési Konferencia	6
A zavarodottság állandósulása	10

KITEKINTŐ

Zaci	11
G-Pont	12
DUE Sajtófesztivál '98	13
A fekete cyberkorszak előszelében	15
Kisherceg	16
Mi leszel, ha nagy leszel	18
„Indulj el egy úton...”	19

ZENEDE

Quimby – DILIGRAMM	20
Artéria	21
The Blood Diviner	23

FILM

A vasárlarcos	24
Ragyogj	24
Kaméleon	25

SZÍNHÁZ

Daloljunk együtt	26
------------------	----

IRODALOM (versek, novellák, képregény)

27

SZIVÁRVÁNY

Színes hírek, vicc	30
--------------------	----

REJTVÉNY

31

**Kedvezményes görög
utazás! Érdeklődni a HÖK
irodán Pap Évánál.**

Új főigazgató a JGYTF -en!

A Főiskolai Tanács döntésének megfelelően 1998. július 1-től négy esztendőre Dr. Galambos Gábor személyében új főigazgatót választott a testület a JGYTF vezetői székébe. A számítástechnika tanszék vezetőjével megválasztása után beszélgettünk.

TÚ: – Ketten nyújtottak be pályázatot a főigazgatói poszt betöltésére. Hogyan történt ennek elbírálása?

Galambos Gábor: – Bár a pályázatot a Közoktatási Minisztérium írja ki, ez valójában a főiskola belső ügye. Az elbírálás két lépésben történik. Először a Főiskolai Értekezlet vitatja meg a pályázatokat, és véleménynyilvánító szavazással küldi tovább a döntési joggal rendelkező Főiskolai Tanács elé, amely már csak egy jelöltet küld a minisztérium felé, amely végül kinevezi a főigazgatót.

TÚ: Folytatni szeretné a vezetői tradíciókat – ha lehet ezt a kifejezést használni –, vagy egy új stílust képvisel?

G.G.: – Visszatekintve az előttem lévő főigazgatóra, nekem nagyon imponált az a magabiztosság és lendület, ami a Szalay tanár urat jellemezte. A mostani főigazgató munkájában pedig a megfontoltság tartozik azok közé a vezetési stílusok közé, amelyeket szeretnék követni, magaménak tudni, de vannak más szempontok, amelyekben el akarok térni ezektől, hiszen a folyton változó világban a felsőoktatási intézményeknek is alkalmazkodni kell a kor követelményeihez.

TÚ: – Melyek azok a legfontosabb gondolatok, amelyeket a pályázatában is felsorolt, és mintegy programként az elkövetkezendő négy évben szeretne megvalósítani?

G.G.: – Négy fő pont köré csoportosítottam a tennivalókat: az oktatás, a kutatás, az integráció és a mene-

dzselés területei köré. Ezek közül a kutatást emelném ki, hiszen a főiskolának ezen a téren van a legtöbb pótolnivalója. A felsőoktatásnak velejárója a kutatás. A hallgatóknak találkoznuk kell az oktatóik között olyan emberekkel, akik új módszereket próbálnak ki, és akik be tudják mutatni a kutatási területeken kiforrott újításokat. Másik hasonlóan fontos dolog a főiskola menedzselése. Gondolok itt például arra, hogy a Tanárképző Főiskola az írott és elektromos sajtóban olyan súllyal jelenjen meg, amelyet itt Szegeden képvisel, hiszen a JGYTF 2700 hallgatójával tömegében a második legnagyobb felsőoktatási intézmény a városban. Ez már csak azért is fontos, mert manapság egyre nagyobb harc folyik a hallgatókért és ezért nem mindegy, milyen kép alakul ki a főiskoláról. Ezen kívül a menedzselés alatt értem még a tanszékek aktívabb támogatását az új képzési formák indításában.

TÚ: – Milyen változásokra lehet szükség, hogy egy tanári oklevelet nyújtó intézmény friss diplomásai a munkaerőpiacon jó eséllyel indulhassanak?

G.G.: – Ismert tény, hogy a tanárképzés válságban van. A minisztérium a túlképzés miatt évről-évre tudatosan építi le a tanárszakokra felvettek létszámát. Ennek az a következménye, hogy csökken a végzett hallgatók aránya, s így a lehetőségek megnőnek. Önmagában ez nem oldja meg a helyzetet. A hagyományos szakok mellett szükség van az elvárásoknak megfelelően specifikus képzésekre, mint például a betétla-

Névjegy

Galambos Gábor 1947-ben született Szegeden.

Felsőfokú tanulmányait a József Attila Tudományegyetemen végezte programtervező matematikusként. 1992-től a JGYTF Számítástechnikai Tanszékének vezetője, a matematikai tudományok kandidátusa.

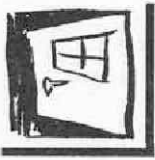
pos képzési formák, amelyek valós társadalmi igényeket elégítenek ki, s ezáltal a hallgatók elhelyezkedési lehetőségei javulnak.

TÚ: – Melyek azok a problémák, amelyek az elkövetkezendő négy évben megoldásra várnak?

G.G.: – A közeljövő legizgalmasabb kérdése az Universitas létrejötte, ami a tervek szerint 2001-re valósul meg, és a főiskola szempontjából csak pozitív lehet, hiszen ha csak az ezzel járó beruházásokat nézzük – gondolok itt az Ady téren épülő információs centrum építésére vagy a kreditrendszer bevezetésének előnyeire –, akkor érezhető, hogy a hallgatók ebből csak profitálhatnak. Emellett az Universitas a megoldás az olyan problémákra, mint például a kollégiumi férőhelyek bővítése.

Ami pedig a tandíj emelését illeti, én nem hiszem, hogy drasztikus változtatásokra lesz szükség. Egy esetleges emeléskor meg kell találni azt a kényes egyensúlyt, ami az igények és a fizetőképesség között lehetséges.

Görög Zsolt

A többségnek

Három nap, amiért érdemes volt idejárni. Három nap az életünkből.

Töletek függött, hogy melyiket választottátok: aki akart, az talált magának megfelelő szórakozást. Aki pedig nem... Nos, igen. Ismét ti voltatok többen.

A főiskolára majdnem háromezren járunk. Ehhez képest (és egyébként is) nevetséges volt néhány esemény látogatottsági mutatója. Indokok, kifogások persze mindig vannak, hiszen voltak közben KMKnapok a Szillérin (más kérdés, hogy vajon miért egy időpontban volt a ket-tő, hisz bármilyen hihetetlen, voltak olyanok akiket mindkettő érdekelt), a tanítás sem szünetelt, de ezek igazából nem fontosak, mert csak kifogások. A kifogás pedig olyan, mint a s**g. Mindenkinek van.

Ez az írás senkit sem akar bántani. De vegyétek már észre, hogy az életben az élmények a legfontosabbak! A főiskola pedig mégis csak az a hely, amely a legtöbb lehetőséget nyújtja az élményszerzésre.

Csak egy percet kérek. Ennyi ideig töprengjete el ezen. Köszönöm. *Illés Róbert*

Az Alma-csoportról

“...A művészek az a dolga, hogy [...] örömhírt hozzon az embereknek.

...Az lenne jó, ha a szükségletnek dolgozánk, a szükséglet pedig ma, ma is, és minden korokban az a kis győzelem a halálon, a MOSOLY, amit ma általában vígjátéknak, tragikomédiának vagy groteszknak szoktunk műfajilag megnevezni.

...Az embereknek mosolyra, öröme, erőre van szükségük, szeretetre van szükségük, hogy éljenek, dolgozzanak és higgyenek abban, hogy van értelme az életüknek és a munkájuknak.” (Latinovits: Emlékszem a röplés boldogságára)

Az Alma-csoport előadása ilyen örömet és erőt közvetített a humor által a Juhász Gyula Napok keretében. A TÁK-ban egy jó félórára elfelejtkezhetünk a közelgő vizsgaidőszak rémlátomásaival, s jót nevetettünk magunkon. Tetszett, ahogyan a csoport tagjai belefelejtkeztek a játékba (legalábbis kívülről ezt éreztük), és sikerült elhittetnünk, hogy többé nem főiskolások a „színpadon”, hanem olyanok, akik képesek életre kelteni azokat a csetlő-botló, hús-vér embereket, akik mi magunk vagyunk/lehetünk a hétköznapiakban. „A vígjáték önismertetre tanít.” (L.Z.) Az Alma-csoport is játékkal, humorral tanított. Köszönjük az élményt! Megőrizzük a mosolyokat!

Kívánom, hogy játszatok tovább is ilyen lelkesen, ilyen odafigyeléssel, mert nagyon kelletek nekünk, hogy ne felejtünk el nevetni. *Lázár Edit*

„Gaudeámusz igitúr et spiritusz szankti ámen”

– csillagszemű napok,
juhászok, gyulák –

Délután egy óra van, és a király még mindig sehol! A Főépület udvarán várakozó tömeg fölött érezhetően vibrál a levegő, a meghívottak csoportba verődve beszélgetnek. Gyula idegesen béget.

Most mintha valami mozgás lenne! Igen: harsonások állnak ki a Disz(koronázási)terem ajtajába, és már jön is a király, I. Tamás, a Dominikánus. Mögötte lépdel a tisztelt klérus: Áрпи atya, a főiskola (herceg)primása, és Zoltán testvér, a feltűnően nőiesen öltözött ministráns.

Itten mostan új királyt koronázunk,

jelentette ki hü alattvalói előtt a király, és mindenkit a Terembe invitált, a „szartartásra”. Ahol ő ünnepélyesen lemond koronájáról és a többi uralkodói jelvényről, mert arra a mai naptól fogva másvalaki jogosult: Fülel „Juhász Jácint” Gábor, a tavalyi csillogó szemű. És ekkor átvette az irányítást Áрпи tisztelendő, mert kezdetét vette a koronázási mise (a legfergetegesebb, amit e sorok lejegyzője valaha is látott).

I. Tamás, a Dominikánus arca súlyos érzelmeket árult el, amint királyból visszavedett főiskolai hallgatóvá; a leendő I. Jácint viszont láthatóan felmagasztosult érzésekkel vette át a palástot, majd letérdelt, hogy

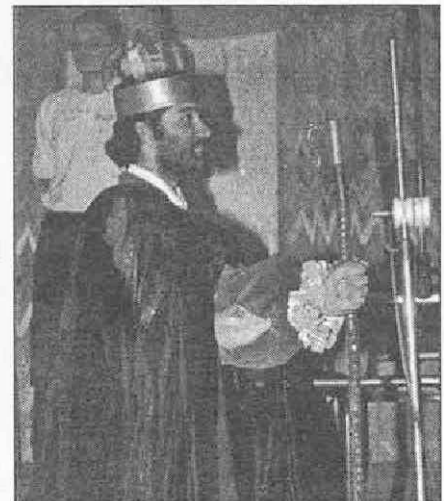
Áрпи érsek úr fölkenje

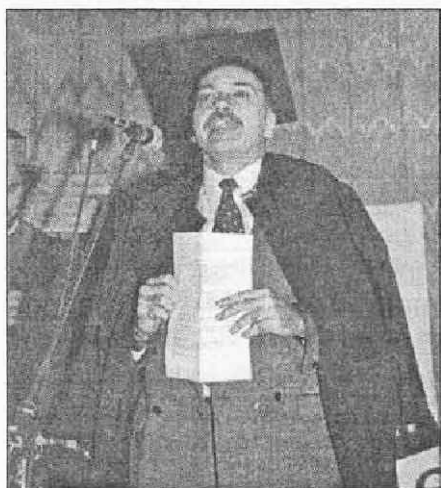
Isten és a megjelent oktatók és hallgatók előtt királlyá, direkt erre a célra felszentelt étkezési napraforgóolajjal.

I. Jácint átvette a botot, mellyel jelképesen a világ négy tája felé sújtott (a színpadon lévők nem kis riadalmára), a koronát, tetején a ferde juhászbottal és a jonatán almát, amit később megették.

Történelmi jelentőségű pillanatot: a színpadon I. Juhász Jácint, sze-

I. Juhász Jácint

**Saját költeményét előadja:
Dr. Galambos Gábor, a kincstárért
felelős kancellár, Gyula bárány
titkos és valóságos őrzője, a
Vallon bajuszrend tagja.**

retett királyunk, jobbán leánya, aki mint egy anyalka, olyan szép (a keze a győztes juhászt illeti, mint a meseben), a tisztelt klérus és a lemondott király, immár civilben.

Az újdonsült uralkodó megfogadta, hogy jó királyunk lesz: megvédi a főiskolát, meg minden (tisztára az „István, a király”), aztán megkezdi országglását. Első dolga, hogy maga mellé (alá) kancelláriát válasszon: következett tehát a kancellárok bemutatása. Mind arra érdemes, kiváló ember – mind úgy néz ki, mint a „Süsü, a sárkány” kancellárja: stóla meg négyszögletű sipka. Az egyik verset mondott, a másik üzenetet hozott a török császártól meg a háremhölgyeitől, egyszóval látszott: Jácintunk nem tévedett nagyot, mikor őket választotta.

A beavatási szertartás utolsó epizódja volt csak hátra, amikor is be kellett az uralkodónak és a kamarának bizonyítania, hogy alkalmasak posztjukra. Ez

pedig fél deci pálinkával

történt, amit le is nyeltek becsületesen – a közönségnek kocsányon lógtak eközben a szemei. Talán ennek is köszönhető, hogy a hangulat

egyre oldottabbá vált, igaz, eddig sem volt, csak „álhivatalos”.

Hála a Jones Kvintett kitűnő zenéjének, mindenki egy ódon várkastély lovagtermében érezhette magát, majd később már egy forróvérű reneszánsz mulatságon – egyszóval korhű hangulatot teremtett a fűvösötös.

A ceremónia befejezése egyben kezdete volt egy másik eseménynek: a *Csillagszemű Juhász '98*-nak, ennek megfelelően a fess juhászbojtárok (hármán voltak: a „Hajdúsági”, „Lázár” és a „Punk-Juhász”) bemutatkozása után kezdődött is a mulatságos, ötletes feladatokkal teletűzdelt kétnapos vetélkedő, amely végül is „Lázár” győzelmével végződött.

Összegezve: a Tű tudósítójának – és valószínűleg a többi nézőnek is – nagyon jó élményben volt része 1998. április 23-án, szerdán délután 13.00 órától 14.00 óráig a Díszteremben és környékén, mert a szervezők (a HÖK) humoros, fordulatokban gazdag műsort készítettek. És hogy ez nemcsak erre az egy vetélkedőre és koronázásra érvényes, azt az is mutatja, hogy a főiskola hallgatósága és oktatóink igen nagy számban vettek részt a többi rendezvényen is, elég csak a Topolyán megrendezett záróbulira gondolnunk, ahol több mint 800 fiatal tombolta ki magából a tanulás és iskolába járás okozta feszültségeket. (–)

„GYULA”

Irodalom TDK

Április 22-én, kissé megbújva ugyan a Juhász Gyula Napok programkavalkádjában, de azért elég nagy érdeklődés mellett az Irodalom Tanszék könyvtárában megtartották az idei TDK-konferenciát.

A hallgatóság a minden tudományos igényt kielégítő munkától kezdve az üres szócséplésig az előadások széles választékával találkozhatott. A konferencia végére rengeteg új ismerettel lettünk gazdagabbak. Minden kétséget kizáróan bizonyítást nyert, hogy a West Side Story hasonlít Shakespeare Rómeó és Júliá-jára. Megtudtuk, hogy mit változtatott Erkel a Bánk bán eredetijén. Néhány grafikon segítségével ízelítőt kaptunk E.T.A. Hoffman csodálatos világából. Lehengerlő előadás ismertetett meg minket a „Carmen” egy nem szokványos megközelítésével. Minden eddiginél közelebbi barátságba kerültünk Szindbáddal és Ravasz Lászlóval. Megvizsgáltuk, miben hasonlítanak és miben térnek el egymástól Madách nagy művének illusztrációi. Hallottunk kissé szaggatottan, de annál tréfásabban Kurt Vonnegutról. Továbbra sincs válasz (illetve rengeteg válasz van) a képversek irodalmi értékével kapcsolatban, és kiderült az is, ha „Kő hull apadó kútba”, az nem feltétlenül azt jelenti, hogy a falubeli gyerekek célba dobálnak.

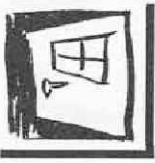
Mindent összevetve érdemes volt végighallgatni azokat, akik a kötelezőkön kívül más munkára is éreznek készletet magukban.

Gratulálunk a nyerteseknek!

Szabó Tibor III. magyar-könyvtár

Detrich Zsófia III. magyar-ének
Tegzes Orsolya IV. magyar-ének

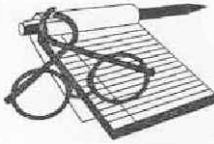
Selly

Tanári noteszlapok Murray Johnston Kanadából jöttem

Tű: – Murray, mondanál egy pár szót magadról és a családotról?

Murray: – 23 éves vagyok. Az ottani Carleton Egyetemen végeztem földrajz-biológia szakon. Édesapám csontkovács. Ez Kanadában egy nagyon megbecsült szakma. Édesanyám pedig a hajléktalanokon segít. Van egy ikertestvérem – David – Kanada északi részén él remeteéletet: halászik, vadászik és az Ontario tartomány mintegy 300 000 tavát járja be kenujával. A másik testvérem, Scott veterán autótkat „restaurál”.

Tű: – Van valami hobbid?

M.: – Én magam is szeretem a régi kocsikat – van is egy 1955-ös évjáratú járgányom, ami már az elmúlt évek során nagyon hozzámnőtt. Illetve Rock and Roll – rajongó vagyok.

Tű: – Hogyan kerültél Magyarországra?

M.: – 2 hónapja még New York-ban éltem. Ott találkoztam egy fiatal sráccal, aki 4 évig tanított Szentesen egy középiskolában. Ő ajánlotta nekem, hogy jöjjek Magyarországra. Mivel úgysem volt más tervem a jövőre nézve, megfogadtam a tanácsát.

Tű: – Mit tervezel, meddig maradsz itt?

M.: – Nincsen konkrét elképzelésem, ez még a jövő zenéje.

Tű: – Mi a véleményed a városról? Van kedvenc helyed?

M.: – Nagyon tetszik a város. Gyakran megtalálható vagyok a JATE klubban, és szinte minden nap megfordulok a Béke tanszéken. Úgy találom, hogy a magyar emberek nagyon barátságosak.

Tű: – Hogy tetszik a főiskola, az angol tanszék?

M.: – Szerintem jó hely, persze akadnak kisebb problémák, de hol nem?

Tű: – Mennyire köt le az iskola, a tanítás?

M.: – 18 órám van egy héten. A fizetésem sajnos nagyon alacsony, ezért nehezen jövök ki belőle. Ezért is keresek magántanítványokat. **Tű:** – Van valami érdekes történeted a számunkra?

M.: – Ó, igen. Mielőtt idejöttem volna Magyarországra, még Kanadában váltottam forintot. Furcsállottam, hogy Ferihegyen senki sem akarta elfogadni a pénzem. Mint később kiderült, az volt az oka, hogy régi, rendszer-váltás előtti bankókat kaptam.

Berta Adrienn és Korom Szilvia

A SZABADÚSZÓ

Az április 21–23 között megrendezett Közművelődési Konferencia második napjának fénypontja az a díszelőadás volt, amelyen Tímár Péter Zimmer Feri című legújabb magyar bohózatát nézhettük meg. A „mozizást” követően a film főszereplőjével, Pogány Judittal beszélgetett az ország egyik legkiemelkedőbb filmkritikusa, Bakács Tibor Settenkedő. Vele beszélgettünk az előadás előtt kedvenc témájáról, a kultúra helyzetének feltáró vizsgálatáról, illetve az újságírói mesterségről.

Tű: – Az utóbbi időben nagyon sok társadalomkritikát írtál az újságokban. Ezekben sokat foglalkozol a kultúrával. Összefoglalnád, hogy milyennek látod most a kultúra helyzetét Magyarországon?

B.T.S.: – Elég nehéz ezt megmondani. Bár nem látom alapvetően katasztrofálisnak – így a kilencvenes évek végén – a magyar kultúra helyzetét, de a biztos, hogy nem a reneszánszát éli. 1989-től 1993-ig valamilyen típusú fejlődés megfigyelhető volt, ehhez képest úgy látom, hogy az utóbbi öt évben nem indult be semmi. A kultúra ma maradékelven működik. Egyébként most senkit nem érdekel igazán a kultúra, mert vagy a pénzzel van elfoglalva, vagy a pénzzel... A kultúra mindig is valamiféle szabadságot és felelőtlenséget jelentett. De sajnos nálunk nincs egy olyan polgári réteg, amely szabadon és felelőtlen módon a kultúrára akar áldozni.

Én eddig elsősorban az alternatív kultúrával foglalkoztam, ez érdekel. Úgy tűnt, hogy az alternatív kultúra a saját lábára tud állni, el tudja tartani magát – ez félig-meddig sikerült is, de most megint úgy érzem, hogy ez is halálra van ítéelve.

Tű: – Mit értesz pontosan az alternatív kultúra szó alatt?

B.T.S.: – Azt, ami nem tartozik a Magyar Televízió egyes és kettős csatornájának fő programjába. Nagyon sok minden beletartozhat, nem piacorientált, nem annyira a haszonra megy. Azért mondom a televízió nyelvét, mert ettől áll legtávolabb az egész alternativitás. Amerikában és Hollandiában például az alternatív kultúrát már úgy kezelik, mint a nemzeti kultúra egy darabját.

Tehát a kilencvenes évekről igen negatív és pesszimizmus a kultúrafelfogásom. Azt nem hiszem, hogy ez nem változik meg. Ahogy beindult valami fejlődés, úgy újból elégük lett az embereknek a lét sekélyességéből, de talán újból beindulhat valami jobb.

Tű: – Ma az a tendencia uralkodik az újságírók kö-

rében, hogy egyszerre több lapnál is dolgoznak. Te publikálsz az *Élet és Irodalomban*, a *Wantedban* és a *Találkozások* című magazinban is. Az anyagiak miatt kényszerül erre ma egy újságíró?

B.T.S.: – Félig-meddig. Bár én ezt kicsit ravaszabban csinálom, mint a kollégáim. Az *ÉS*-nél vagyok állásban, de pl. dolgozom a *Wanted*-nál is (ez egy kis rockmagazin) ez egy szabad tett. Bár ezt csak 4-5 ezer ember olvassa, de én ugyanolyan értékesnek tartom őket, mint a *Találkozások* című magazin 400 ezer olvasóját. Gyakorlatilag három olyan lapnál dolgozom, ami önálló és független. Ha bármilyen más sajtóholdingba lépnék be, akkor érvényes lenne ez a kérdés. Hiszen azért kell sok helyen dolgozni, hogy összejöjjön a pénz. Bár ez most már kezd megváltozni, hiszen ma már egyetlen lapnál is meg lehet ezt a pénzt keresni. Nálam nem egy tipikus értelmiségi ide-oda rohangálásáról van szó, hanem egy gyermekszerelemről, a *Wanted*-ról, egy komolykodásról az *ÉS*-ben és van egy piaci is – ebből áll a fizetésem nagy része – ez a *Westel* lap, a *Találkozások*. Másrészt én ezt arra is használom, hogy nagyon sok szerzőt felfedezhessek és elindíthassak a pályán.

Tű: – Mit végeztél, és hogyan kezdted a pályát?

B.T.S.: – Az ELTE bölcsészkarán szereztem diplomát, ezután elmentem aspiránsnak – esztétika-filozófia szakon. Azt gondoltam, hogy szemiotikus leszek és jelelmélettel fogok majd foglalkozni, de hát valószínű, hogy mentálisan nem bírom a könyvtárat, és ekkor határoztam el, hogy bemegyek a médiába. A doktorimat ugyanis a TV-ről írtam. Itt dolgoztam egy évig, de nagyon rosszul éreztem magam. A magyar TV gyakorlatára számomra elfogadhatatlan. Nincs benne semmi alázat. Minden munkában kell valami kis alázatnak lennie, de a TV-nél semmit sem lát-

tam. Akkor szóltak, hogy menjek a Narancshoz.

Tű: – A Magyar Narancs alapító tagjai között voltál, két éve mégis otthagytad az újságot. Mi ennek a megválásnak az oka?

B.T.S.: – Talán ezt most tisztábban meg tudom fogalmazni, mint két évvel ezelőtt. Ennek három oka is volt: az első, hogy eladták a összes részvényt a Postabank-nak, tehát kiadtuk a kezünkől a lapot. Másrészt a politika olyan csatát vívott a fejünk felett, hogy azt már nem tudtam elviselni. Végül pedig annak a '89-nek az eltűnése, ami miatt elindítottuk az egész lapot.

Tű: – Van-e valami külön története a *Settenkedő* utónévnek?

B.T.S.: – Tudok kettőt is mondani, az egyik rövid, a másik hosszú. Inkább a rövidet mondom. Nekem van egy kajakom, aminek az a neve, hogy *Settenkedő*. Ez egy jó név, hiszen a hajó a vizeken tényleg „settenkedik”.

Amikor beléptem a Narancshoz, majdnem mindenkinek három neve volt (pl. Márton László Távoldó, Para Kovács Imre – a szerk.) – ez tulajdonképpen egy játék volt köztünk. Mindannyian felvettünk ilyen nevet, és ez egyszerűen rajtunk maradt. Aztán gyártottam rá mindenféle ideológiát, de ezek nem voltak igazak.

Tű: – Mit tartasz a három legfontosabb újságírói tulajdonságok?

B.T.S.: – Sokkal több van, de ha hármat kellene kiemelnem, akkor: az írás hihetetlen tisztelete, az igazságérzet és a lelki szabadság. Ezek a legfontosabbak, persze még egy csomó minden lényeges. Nagyon nehéz nem hazudni. Első pillanatban azt hiszi az ember, hogy könnyen felváltható ez a magatartás, de aztán rengeteg szorongással jár, hiszen megbüntetik érte az embert. Az embernek mentálisan is védenie kell magát.

Tű: – Mi dühíti jelenleg leginkább a média világában?

B.T.S.: – Egyértelműen a televízió és persze, ami ott folyik, mind színvonalilag, mind gazdaságilag. Mind ezt persze az emberek orra előtt. Szerintem nem lehetne így szórakozni az emberekkel...

Tű: – Milyen újságokat olvasol?

B.T.S.: – Nem sok újságot olvasok. Rendszeresen a *Népszabadságot* és a *HVG*-t szoktam átnézni, meg persze a szakfolyóiratokat, mint pl. a *Filmvilág*. A Magyar Narancsot csak akkor, ha szólnak valamiért. Úgy gondolom, az embernek nem jó visszajárnia a szeretőjéhez.

Tű: – Tegyük fel: felkérnek egy újság főszerkesztésére. Ez a lap tartalmilag teljesen rád lenne bízva, milyen irányvonalat képviselne?

B.T.S.: – Politikát semmiképpen nem, szerintem ez nem nagyon érdeklő az embereket. Viszont megtönteném Magyarországgal, amiben jó sok riport lenne arról, hogy hogyan élnek az emberek. Egy csomó olyan dolog érdekel, amire persze most nincs pénz, de amire szociálisan érzékeny vagyok. Ilyen típusú lapot készítenék.

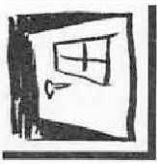
Az érdekesség az lenne, hogy akik megírják és ahogy megírják, az a valódi Magyarország arcát mutassa, amivel mindenki találkozik és nem azt, ami a médiában van. A zene is nagyon fontos szerepet játszana, na és persze a filmkritika sem maradna ki. Az a lényeg, hogy az ízlést formáljuk valamilyen formában.

Miskei Orsolya

Lexikon

BAKÁCS TIBOR SETTENKEDŐ

Önmeghatározása: mozista
1959-ben született. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem bölcsésztudományi karán végzett 1988-ban irodalomtörténet-esztétika szakon. A Tudományos Minősítő Bizottság aspiránsa esztétikából. 1989 óta az Mtv 2 szerkesztője. 1990 és 1996 között a Magyar Narancs munkatársa. 1996-tól az *Élet és Irodalomban* publikál. A *Találkozások* magazin szerkesztője.

Megszállottak klubja

Ez a nem létező szervezet jutott az eszembe, miután április 22-én, a KMK programjai közül meghallgattam Horváth András (Magyar Rádió Szegedi Körzeti Stúdiója) beszélgetését Péter Györgyivel, a Pa-Dö-Dő, Tóth Tiborral, a Kispál és a Borz, valamint Volent Zsolttal, a Nyers együttes menedzserével. Hogy miért, azt remélem sikerül szemléltetnem az alábbiakban.

Kispálékról és a Pa-Dö-Dő balerináiról tudjuk, hogy befutottak, a Nyers még adós a nagy kiugrással, annak ellenére, hogy két CD-jük is napvilágot látott már. Abban mind a három meghívott megegyezett, hogy az idáig vezető út igen döcögős volt.

Tóth Tibor elmondta, hogy a Kispál számára az áttörést a Csinibaba filmzenéjének sikere jelentette. De gondolom ettől még senki nem fordul le a székről. Ami viszont meglepő, hogy az eladási mutatók egyáltalán nem ugrottak meg. Valószínűleg azért, mert „amíg egy Charlie-rajongónak nem okoz gondot megvenni egy CD-t, addig a mi zenénket megveszi X számú ember, és utána a többiek átmásolják.”

Ezek vagyunk mi, hiszen Lovasiék közönsége főként főiskolásokból és egyetemistákból áll. És ez a réteg nem valami lé-dús. Viszont elérték azt, hogy „azóta a benzinkutas Pista bácsi is tudja, kik azok a Kispálék.”

A Nyersnek nem volt ilyen mázlija. Ők rengeteg pénzt költöttek a szponzorvadászhoz szükséges demók, bemutatkozó videokazetták elkészítésére, hasztalan. Kiadott albumjaikat viszonylag kevesen vették meg, köszönhetően a kiadó által magasra srófolt CD- és kazettaáraknak.

A Pa-Dö-Dő kifogta az Ultrát főszponzornak, ahogy Péter Györgyi elmondta: „ugyanis a mi célközönségünk a család, aki mos”. Kazettáik jól fognak, és a koncertekre is szépszámmal járnak a rajongók. Mindezek az eredmények szervesen kapcsolódnak egy emberhez: ő a menedzser. Aki akkor vallhatja magát jónak, ha „lelkiismeretes, halálprecíz és abszolút megbízható”.

Lelkiismeretes, hiszen ő az, aki „utoljára fekszik le, és elsőként kel fel”. Csak az érdekesség kedvéért említette meg Tóth Tibor, hogy ma éjjel két órakor feküdt le, miután kiszámolta, elkönyvelte, szétosztotta az előző esti koncert bevételét, majd bérkocsival két és fél óra alvás után elindult a legközelebbi vasútállomáshoz, hogy idejében megérkezzen körünkbe.

Halálprecíz, mivel a legkisebb tévedés egy egész koncert halálát jelentheti, na meg az ezzel járó bevételki-

esést. A megbízóval a színpad méretétől kezdve a mikrofon márkájáig mindent rögzíteni kell írásban.

Abszolút megbízható, mert anélkül a legutolsó máriaröcsögei együttes sem tart igényt szolgálataira. „Bizalom nélkül például nem kérné Lovasi a véleményemet arról, hogy milyen használt kocsit vegyen.”

A halálozási rangsorban a mosónők után közvetlenül a menedzserek jönnek. Ez persze nem pont így van, de a három meghívott vendégből csak Volent Zsoltnak nem volt még a szívével problémája. (A Nyers-erő...)

Emellett a koncertszervezés jobb fogyasztó módszer, mint teszem azt Bíró Ica fitness kazettája. A hatás csodálatos, akár tíz kiló is lemehet egy húzósabb buli előkészítése, lebonyolítása során.

A jó menedzsernek arra is fel kell készülnie, hogy nagyon sokszor megpróbálják átvérni. A Pa-Dö-Dő-vel is megtörtént néhányszor, hogy meghívták, és a koncert után nem tudtak nekik fizetni. És ez még csak a legegyszerűbb példa az átverések tárházából. A beszélgetés során megtudtuk, hogy nincsen semmilyen érdekvédelmi szervezet, mint pl. az „átkosban” annyit szidott Országos Rendezőiroda, így napjainkban „totális zürzavar van ezen a téren az országban”.

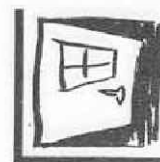
Arra a kérdésre, hogy külföldön miért nem tudnak a magyar együttesek befutni (Szandi Japánban elért sikereit kivéve), egészen egyszerű választ kaptunk: „a magyar együttesek nem tudnak angolul énekelni”. Emellett nincs elég pénz felfuttatni például a Nyers együttest a határon túl.

Gondolom ennyi negatívum után mindenkinek megfordul a fejében, hogy érdemes-e ezt egyáltalán csinálni. A válasz egyértelmű: igen. Péter Györgyit a tomboló tömeg előtt adott koncertek éltetik, míg Tóth Tibor a kihívást élvezzi az egészben. Abban viszont mind a hárman megegyeztek, hogy nagyfokú megszállottság és alázat kell ahhoz, hogy valaki sikeres menedzser legyen.

Varga Tamás

A JuhászLapok '98-ban meghirdetett „Hálót fon az est...” című feladványra beérkezett igen nagyszámú megfejtések készítői közül

BÁNKI NAGY ENDRÉnek ítélte oda a Kancellária az ingyenes részvételi lehetőséget az ezévi gólyatáborban. A TŰ szerkesztősége gratulál a nyertesnek.

Mitől sikeresek a női lapok?

Erről szólt a beszélgetés, amely április 21-én, a KMK első napján fél négykor került megrendezésre. A kellemes hangulatú programot Bátyi Zoltán, a Délmagyarország munkatársa vezette. Vendégeink voltak : a Cosmopolitan szerkesztője, Betlen Katalin, Fodor Mária a Voilától és Vass Virág, akivel a szakma fortélyairól beszélgettünk, a Nők Lapja színeiben jelent meg.

A beszélgetés rövid bemutatkozással kezdődött mindhárom résztvevő részéről. Megtudhattuk, hogy a Cosmo Magyarországon 1997 novemberében óta létezik. Egyébként amerikai lap, mai formája a negyvenes évek közepén alakult ki. F fiatal nőknek szól, kimondottan a huszonéveseknek. Próbál segítséget nyújtani hétköznapi problémák megoldásában, akár híres emberek példája alapján. A külföldi - magyar anyagok aránya 50-50%-os.

A Voila 1990-ben született.

Célközönsége a 20-30 év körüli korosztály, a „beleváló nők”. Felmérések bizonyítják, hogy minimum érettségizettek az olvasók, ennek megfelelően egy bizonyos színvonalat kell követnie, receptek közlése nem az ő feladatuk, mint ahogy a rejtvényeké sem.

A Nők Lapja pedig – mely elnevezés ma már inkább márkanévként értendő – minden korosztálynak szól, és nem csak a nőknek. Számukra természetesen nagyon fontos az előfizetők száma is. Két éve profilt váltott a lap, de a hagyományos jellegéből is megtart dolgokat. A szerzők életkorát tekintve más-más jellemző, míg a Nők Lapjánál a 24 évestől a 73 évesig képviseltetik magukat az újságírók, addig a Cosmónál és a Voilánál inkább fiatal a gárda.

A Nők Lapja ezen túl élénk levelezést tart fenn az olvasókkal, akiknek az észrevételei alkotják a legna-

gyobb tőkét. Ezekből kiolvasható, mire van igény, mi lett esetleg elavult, a sorok közötti és a kimondott kritika is sokat segít a formálásban. Meglepő, hogy a levélben reagálók zöme férfi.

Vass Virágot, a lap főszerkesztő-helyettesét kérdeztem részletesebben a pályáról, a bejutási lehetőségekről.

TÚ: – Mióta dolgozol a Nők Lapjánál, miért pont ott és milyen úton-módon kerültél oda?

V.V.: – 91 óta dolgozom a lapnál. Bejutásomnak az a története, hogy 20 évesen próbálkoztam írásokkal, önéletrajzzal bekerülni, ami persze így nem ment oly könnyen. Közben a Magyar Hírlaphoz is küldtem anyagokat. Egy riportpályázat megnyerése segített ahhoz, hogy végül a Nők Lapjában is felfigyeltek rám. Közben a Magyar Hírlap távirata is megérkezett. Elmentem mindkét helyre. A Hírlapnál persze kötöttebb lett volna a feladatkör, a Nők Lapjánál pedig azt mondták, arról írok, amiről akarok. Nyilván egy húszévesnek ez utóbbi jobban tetszik. Az is biztosan előnynek számított, hogy négy nyelven beszélek. De nagyon boldog voltam, hogy sikerült bekerülni és máig nem bántam meg, hogy így döntöttem.

TÚ: – Milyen végzettséged van, ha már itt tartunk?

V.V.: – Külkereskedelmi főiskolán tanultam, de mivel bekerültem a laphoz, abbahagytam ezeket a tanulmá-

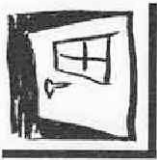
nyaimat. Utána az ELTE francia szakát végeztem el.

TÚ: – Van-e esélye egy vidéki kezdőnek, hogy Pesten érvényesülni tudjon?

V.V.: – Mindenképpen próbálkozni kell. Nagyon fontos a nyelvtudás, a megfelelő nyitottság. De médiászakemberek szerint egyre nagyobb szükség van a helyi lapokra is. Franciaországban, például, a vidéki városokban lélekszámuknak megfelelő példányszámú magazinok jelennek meg. Lassacsckán nálunk is ez lesz jellemző. És a vidéki városokban valami varázsa is van a dolognak. Ott talán közlékenyebbek az emberek. Vannak szolnoki újságíró ismerőseim, ők mesélik, hogy jól ismerik őket a helyi lakosok. Pesten ez nem jellemző. Igaz, ritkán utazom metróra, de van rá példa, hogy esetleg valaki megismer, jobban megnéz. De ez inkább kínos, mintsem közvetlen. Persze, ha valaki az elektronikus sajtóban akar érvényesülni, annak tényleg érdemes Pestre menni. Visszatérve a vidékre, a szerkesztőségben Bus István és Rist Lilla kollégám sem pesti eredetileg. Az hozzátárazik a dologhoz, hogy ma már a fővárosban laknak.

TÚ: – Akkor lépünk be a szerkesztőség kapuján. Létezik-e még team-munka vagy már túlnyomórészt e-mailen továbbítják a külsők cikkeiket?

V.V.: – Szerencsére ez még mindig csapatmunka, a szerkesztőségi élet nem szűnt meg. Ötletbörzéken, workshopokon beszéljük meg, hogy milyen témák is kerüljenek a következő lapszámba. De minden tag kap egy formanyomtatványt, amelyen közölheti véleményét, egyéb témajavaslatait. Fontos az érdekesség, az aktualitás és figyeljük a külföldi, hasonló profilú lapokat is. Természetesen vannak külső munkatársak, akik már az általam említett módon, vagy faxon küldik el munkáikat. Olykor pedig érthető is, hogy bizonyos dol-

gokat otthon írnak meg a kollégák, mert egy 8-10 flekkes cikkhez kell a megfelelő atmoszféra és környezet. Egy amerikai típusú szerkesztőségben nem lehetne elmerülni az anyagban.

TÚ: – A megjelenés előtt mennyi idővel hamarabb készül el egy szám?

V.V.: – Úgy egy hónappal előtte kész kell lennie a tervnek. Ha egy megtervezett téma valamilyen okból kifolyólag mégsem kerülhet nyomtatásba, akkor így tudunk helyette egy másik, még lényegében aktuálisat, érdekeset közölni.

TÚ: – Vannak-e új rovattervek?

V.V.: – Rovataink a tradíciókon alapulnak. A lap első felében az interjúk, riportok találhatóak, a második részében pedig a receptek, vélemények, könnyebb műfajok. Ezeket nagyon változtatni nem akarunk. Persze, ha valamire igény van, arra reagálunk. A tévéműsort például újra elhelyeztük a lapban.

TÚ: – Szerinted szükség van újságíróképzésre vagy erre születni kell?

V.V.: – Kizárólag csak egyéni meglátásom, hogy igazából ezt tanítani nem lehet. Az íráskészség egy

adottság. Egy ilyen iskolában egyébként én is tanítok. Viszont két-három havi gyakorlat és az ezzel járó éles helyzetek biztosítják az alapvető tapasztalatokat. Az elméleti rész pedig a megfelelő szakirodalmakból elsajátítható. Nyilvánvaló, hogy mint minden képzés, nyújt valamit. Elsősorban viszont inkább kapcsolatteremtésre jó, és ezt csak a saját tapasztalatom alapján mondom. Ismeretsegeket lehet kötni befutott újságírókkal, be lehet kerülni a sajtó vérkeringésébe. De igazából a napi tendéket nem segíti. Sokkal többet ér, ha valaki tájékozott, művelt, nyelveket beszél, mint már említettem. Az iskola talán felvérteztséget és nyitottságot ad ezen a téren. A legjobb iskola az, ha az illető bekerül egy szerkesztőségbe.

TÚ: – Utolsó kérdés: amatőr próbálkozásokat kinek küldhet a bátor újságíró-palánta?

V.V.: – Névre szokták küldeni általában, egy-egy szerkesztőnek.

Ők szortíroznak és reagálnak ezekre az írásokra.

A lehetőség tehát adott. A női lap is fogékonyak az új, friss véleményekre, stílusokra.

Szálka Sarolta

Főiskolások irodalmi antológiája

A tavalyi évhez hasonlóan, idén is bemutatásra került a Juhász Gyula Napok keretén belül egy főiskolások által írt antológia, „A zavarodottság állandósulása” címmel.

Szerzői főiskolánkon már „közismertek”, hiszen írásaikkal rendszeresen találkozhatott az olvasó a *Hök-kentő* és a *Tű* hasábjain.

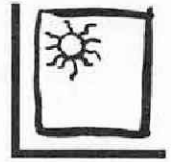
Takács Róbert, Lukácsi Péter és „Fröccsöntő”-ként nevét elhallgatni kívánó barátunk egy-egy csokor versével, míg Illés Róbert, Domokos Tamás és Forró Lajos prózájával jelentkezik ily módon a szegedi nagyközönség előtt.

Irodalmi szárnypróbálgatásaikat Ti is olvashatjátok, hiszen a kötet hamarosan kapható lesz a Sík Sándor Könyvesboltban és a Jegyzetboltban.

Örvendetes tény, hogy főiskolánkon a Főiskolások a Szegedi Univerzitasban Alapítvány támogatásával „beindult” a könyvkiadás, két év alatt a harmadik kötet jelent meg, önerőből. Ez ma Szegeden – ha nem is az egész országban – egyedülálló dolog.

Adonis vernalis
–Tavaszi hérics

Zaci

...Sokat járok az Anna kút körül. No nem azért, hogy az éppen aktuális divatnak megfelelő cipőmet megvegyem, nem futná csak fél párra az ösztöndíjamból. Szóval múlt héten kedden is ott rohantam végig, hogy még háromnegyed nyolcra az iskolába érjek hospitálni, amikor három nagyon vidám, mosolygós emberre lettem figyelmes. Az egyik roma úr bepózolt egy kirakatba és fényképezte magát. Valahogy nem értettem a dolgot. Aztán mindhárman bementek abba az „üzletbe”...

Így kezdődött az esetem egy aranybetűs intézménnyel, aminek Zalogház a neve.

A Zalogházat még Mária Terézia vezette be, hogy a szegény embereket megkímélje az uzsorásoktól. Különböző törvények alapján az 1940-es évektől az állami zalogház működik. A kilencvenes évek elején a kialakuló piacgazdaság új igényeinek megfelelően magánzalogházak is nyíltak.

Számomra – és szerintem ezzel nem vagyok egyedül – egy sejtelmes, misztikus helynek számított. Úgy gondoltam, hogy aki ilyen helyre jár, az csak valami szakadt külsejű, lumpen elem lehet. Ez egy szégyellnivaló dolog, ha csak így juthatok pénzhez. Olyan kép lebegett a szemem előtt, hogy egy férfi teljes elkeseredésében állít be egy zalogházba és az utolsó értékét, a karóját például, próbálja meg pénzzé tenni. Vagy a másik, amit el tudtam képzelni, hogy maffiózók értékesítik a friss zsákmányt ilyen helyeken.

Hát meg kell mondanom, egészen más a helyzet. Ez az intézmény a porosnak, piszkosnak, sejtelmesnek elképzelt zalogfiókokat meg sem közelíti. A világtendenciáknak megfelelően egy elegáns, szolid bankfiókhoz

hasonlít. Amerikában állítólag a felső-közép osztály „nyakkendőös úriemberei” járnak ilyen helyre. Az ügyfélnek megadják a tiszteletet, partnerként kezelik.

Hogy a Zalogház működését jobban megismerjem, felkerestem az illetékeseket. Megtudtam, hogy azok jönnek el hozzánk, akik átmeneti pénzzavarral küszködnek, ún. kézi zaloghitelre van szükségük, vagy éppen azok a vállalkozók, akik megfelelő értékű zalogtárggyal rendelkezvén, üzleti lehetőséget kapva több százezer forint értékű hitelhez szeretnének jutni. A zalogba tett értékek 95%-át kis is váltják, a többi 5%-ot pedig értékesítik a Bírósági Árverési Csarnokban.

Ez a csarnok az 1888-as törvény alapján működik, és helyet ad bírósági végrehajtók közhiteles árverésének, jótékonyági és köznapi árverésnek is. Évente 5-6-ot bonyolítanak le, amelyen a végrehajtó által lefoglalt, magánszemélyek által behozott és egyéb jogi személyeken keresztül felajánlott tárgyak cserélnek gazdát.

Filmekből biztosan mindenki emlékszik olyan jelenetekre, amikor lendül a kalapács és „X ezer először, másodszor,...”. Általában egy minimum árról indul a licit, aminél megvan a veszély, hogy olyan csekély összegért el is kel, de van aki a maximumot határozza meg, és abból a licitálás során lefelé halad az ár.

Megkérdeztem, hogy az arany mellett mi a legáltalánosabban elzálogosított tárgy. A válasz elég érdekesen hangzott: „Körülbelül annyi a hegedű Kecskeméten, mint amennyi a láncfűrész Kaposváron.” Némi magyarázattal is szolgáltak: Kecskemét környékén a tanyaturizmus miatt a muzsikuskok igen gyakoriak, Kaposvár pedig erdőben gazdag vidéken van. Szegeden főként porcelánok és festmények kerülnek a Zalogházba.

Elmeséltem a riportalanyomnak a fentebbi történetemet, amit az illeté-

kesek is megerősítettek. A romák tulajdonképpeni bankja a Zalogház. Ők azok, akik klasszikusan az aranyban látják a gazdagságot, és fizetőeszköz számukra. A zalogtárgyaikat nagyon őrzi, nem szívesen szabadulnak meg tőlük. És bár ilyen esetről nem tudnak, mint aminek a szemtanúja voltam, de elképzelhetőnek tartják; a kivétkor az embert mindig büszkeség fogja el.

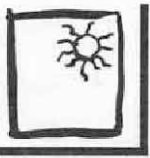
Hogy miért érdemes ezt a hitelhez jutási formát választani? Talán mert 5 perc alatt megkapod azt az összeget, amit egy személyi kölcsönnél kereseti és egyéb igazolások procedúrás megszerzésével, 2 kezes kiállításával szerezhetnél csak meg. Kis összegű, viszonylag szolid kamatú hitelt más pénzintézetek nem nagyon biztosítanak. Ha van rá esély, hogy pár hónapon belül pénzhez tudsz jutni, és elviszel valamit zalogba, kaptál egy lehetőséget. Teljesen anonim dolog és ha nem sikerül öt hónap alatt a kiváltáshoz szükséges pénzt összegyűjteni, kifizeted a kamatot és a kezelési költséget és máris meghosszabbítottad a zálogosítást.

Egyébként diák ügyfeleik is szoktak lenni (pl. fényképezőgépet vagy hi-fi felszerelést visznek be). Általában a hónap végén, amikor már nem maradt az ösztöndíjából. Szponzorálni is szoktak egyetemeket, a hallgatók pedig munkaügyben is felkereshetik az intézményt.

És, hogy végképp eloszlássak minden negatív elgondolást, csak annyit akarok megjegyezni, hogy a nyújtott hitel illetve a futamidő nem kedvez a lopott holmik zálogbavételének. Így a „hivatalos orgazda” titulust is el lehet felejtetni.

Különben is orvoshoz menni is rossz dolog, de csak az első kezelés-kor vagyunk szégyenlősek.

- me -

G - PONT

Egy leendő ifjúsági klub, amelyet még nagy titok övez, de már mindenki hallott róla valamit. Sokszor szobakerül, beszédtema. A TÚ megpróbált utánajárni, beszélt az illetékesekkel: Gertner Zoltán alapítványai titkárral, Junger Endre buli- és Czutor Zoltán koncertszervezővel.

TÚ: – Honnan jött az ötlet? Hogyan indult az egész?

Gertner Zoltán: – A múlt évben határoztuk el, hogy létrehozunk Szegeden egy alapítványt, az „Univerzum 2000” Alapítványt. Az elképzelésünk az volt, hogy a szegedi felsőoktatási intézmények életéhez kapcsolódóan olyan programokat, rendezvényeket, szervezeteket támogassunk, amelyekhez korábban nem voltak pénzek. Azoknak a cégeknek a segítségével, melyek reklámlehetőséget láttak ebben a korosztályban, biztosítottuk a pénzeszközöket először a JATE klub, majd egy pécsi egyetemi klub felújításához.

A későbbi tárgyalásaink során felvetődött egy új egyetemi, főiskolai klub létrehozása Szegeden. Az apropót az adta, hogy úgy éreztük, nincs a városban olyan klub, ami nem külön a JATE-soké vagy a SZOTE-soké lenne, hanem minden hallgató magának érezhetné. A másik hiányérzet a programok szempontjából azért támadt, mert Szegeden nincs olyan helyiség, ahol 800-1000 fős koncertet hangulatosan meg lehetne tartani.

1997. novemberében realizálódott az új klub létrehozásának gondolata. Majd sikerült a belváros szívében megfelelő helyet és szponzorokat is találni. Az idén februárt és márciust az engedélyeztetéssel töltöttük, de azóta az építkezés olyan jól áll, hogy május végére tervezzük a nyitást.

TÚ: – Milyen eszközökkel próbáljátok a nagyközönséget megnyerni? Kikre számítottok, ki a célközönség?

G.Z.: – Remélhetőleg sikerül a szegedi egyetemistákat, főiskolásokat odavonzani. Számítunk arra, hogy a harmadikos, negyedikes középiskolások közül sokan fognak

hozzánk járni, illetve talán a friss diplomás, fiatal értelmiségiek is. Mindenféleképpen egy nagyon pontosan meghatározott körön belül szeretnénk mozogni. Nem kívánjuk „nehézfűkkel” megtölteni a klubot, értelmiségi, elit szórakozóhelyet szeretnénk.

Nagyon differenciált árakkal kívánjuk megnyerni és meg is tartani a közönségünket. Az egyetemisták és főiskolások számíthatnak a legtöbb kedvezményre, de a középiskolások és a már végzett fiatalok is olcsóbb belépőt válthatnak.

TÚ: – Hogyan fogjátok ellenőrizni, hogy ki melyik kategóriába tartozik? Kötelező lesz a diákigazolvány felmutatása?

G.Z.: – Egy profi cégre bízunk a teljes intézmény éjszakai őrzését és az ő feladatuk lesz azt a szűrést elvégezni, amikor a hallgatói kártya alapján döntenek majd arról, hogy kit engedjenek be. Gondolom, ez rugalmasan megoldható lesz. Nem biztos, hogy mindenkitől elkérik, csak ha egyértelműen látszik, hogy valaki már nem diák. Az alsó korhatár egyébként 16 év lesz.

TÚ: – Ha a megfelelő koncerthelyiség hiányát fogja megszüntetni a létesítmény, hogyan néz ki az épület?

G.Z.: – Két viszonylag nagyobb tere van a klubnak: az egyik egy 100 m²-es kávézó és étterem, illetve van egy belső terem,

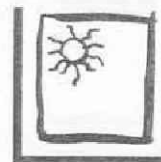
ami 400 m²-es, itt lehet a koncerteket tartani. Az konyha egyébként a kávézó és a nagyterem felé is kiszolgál, ha lesz rá igény, éjjel, a bulik után is. Az épület belsejéről még annyit, hogy kialakítottunk olyan tereket, zugokat, amelyek beszélgetésre alkalmasak, ahol a koncert zenéjét hallgatva is megérted a másik szavát.

TÚ: – Milyen típusú ételek közül választhat itt a vendég?

G.Z.: – Igazából két fontos dologra gondoltunk: könnyű és gyorsan fogyasztható ételek kellene. Ennek megfelelően a francia konyhából válogattunk, és szeretnénk még lepényeket is felszolgálni. Egy lepényt a buli kellős közepén is szívesen bekap valaki, ha megéhezik.

Ami pedig a hely specialitása lesz, az a sajt- és húsfondü a svájci konyhából. Ezek kifejezetten olyan

ételek, amit egy jó társaság két-három óra alatt szépen, komótosan elfogyaszthat.

TÚ: – Ezeket a különleges dolgokat is meg fogja tudni venni egy kis ösztöndíjas hallgató...?

G. Z.: – Az étterem működésével kapcsolatban további tervünk, hogy a SZOTE, JATE és egyéb egyetemi menzákhoz hasonlóan itt is lehessen előfizetéses étkezésre befizetni. 'A la carte rendszerben úgy működne, hogy az étlap szerint a heti menüdet összeállítod saját magadnak egy kis kártyára, kifizeted, leadod, és azzal eszel egész héten. A másik variáció, hogy veszel egy fix összegű jegyet, és azt levásárolod, szintén az étlapról.

TÚ: – Ti ketten felelték a klub jövőbeni programja-
iért. Hogyan osztotok a szerepen?

Junger Endre: – A főiskolásoknak és egyetemistáknak, illetve az általuk szervezett bulik tartoznának hozzám.

Czutor Zoltán: – Én pedig a zenekarok meghívásával, a koncertek szervezésével foglalkoznék, lévén, hogy együttesemmel (Nyers – a szerk.) bejártam már az egész országot, és elég sok kapcsolatom van.

Egyébként ha egy sulí a bulijára szívesen meghívna egy együttest, akkor is tudok segíteni.

TÚ: – Milyen lesz egy heti programterv?

J. E.: – Hetente két vagy három olyan buli képzelhető el, amibe egyetemisták és főiskolások elmennek. Ez városi szinten értendő. Szerda a Regösé és a SZOTE-é, a csütörtök és a szombat a JATE napja. Majd mi is kiválasztunk egyet, és arról mindenki tudni fogja, hogy akkor „a” G-pontban van a buli.

TÚ: – És a többi napon?

J. E.: – Nem titkolt szándékunk, hogy az eddig Deák Gimnázium épületében és az EKO Parkban megtartott JATÉ-s és Jugyus bulikat szeretnénk a klubba hozni.

C. Z.: – Az élőzenei programok lennének nagyobb súlyban. Péntek este úgymond „rockosabb” bandák, mint pl. a Tankcsapda jönnének. Hétközben az idősebb értelmiségieket is megmozgató előadók (Charlie, Zorán, Cseh Tamás) lépnének fel. Vasárnapra pedig unplugged-ot terveztünk. A koncertek után gépzenei bulival folytatódnak, abban a hangulatban, és zenei stílusban, amelyet a zenekarok teremtettek.

TÚ: – Közönségtalálkozót nem terveztek?

C. Z.: – Ilyen ötlet is felmerült, hogy utána szűkebb körben (meghívással vagy jegyvétellel) egy vacsora keretében, állófogadás-szerűen el lehetne beszélgetni az előadókkal.

TÚ: – Kikre számítok? Van-e már konkrét meghívás?

C. Z.: – Akik az országban nagyobb névnek számítanak, azok mind tudnak már a helyről, és kérdezik, hogy mikor indul, jönnének szívesen. Ez tényleg azt mutatja, hogy hiánypótló lesz a klub, mert Szegeden nincs olyan hely, ahol a technika és a környezet vonzaná őket.

TÚ: – El lehet-e árulni, ki lesz az első nagy ász a klubban?

C. Z.: – Nem, még nem. Annyit azért elárulok, hogy külföldi zenekarokat is hívni szeretnénk. A Metallica mondjuk biztos nem jön el, de egy Vaya con Dios „nagy-ságú” együttesre lehet számítani.

Jazimiczky Éva

DUE Sajtófesztivál '98

1998. április 25-én Gödöllőn rendezte meg a Diák-és Ifjúsági Újságírók Országos Egyesülete (DUE) a már hagyományossá váló Sajtófesztiválját, amelyen sor került a DUE országos pályázatának eredményhirdetésére is.

Az idén tizedik születésnapját ünneplő DUE megalakulásának célja a fiatal diákújságírók támogatása, a diáklapok egyesületbe tömörítése volt. A lelkes fiatal tollforgatók számára a DUE újságírói szakkönyveket bocsát ki, nyári médiatáborokat szervez és

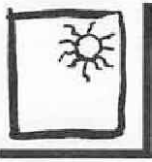
számtalan országos programmal ösztönzi a pálya iránt érdeklődő diákokat.

A rendezvénysorozat krémje a minden év áprilisában megrendezett Sajtófesztivál, amely változatos, színes programjaival igazi karneváli hangulatot sugároz. A tánc-és divatbemutatók mellett, a résztvevők a Defekt Duó, az Irigy Hónaljmirigy, és az Ámokfutók zenekarának is tapsolhattak. A diákújságírók találkozhattak az új kereskedelmi televíziók sztárjaival (Vízy András, Kósa

L. Adolf, Horváth Szilárd) és tartogathatták kérdéseiket, Bicskei Bertalan, Tóth Frank, Xantus Barbara és Juhász Illés számára, valamint megismerhették hogyan lehet publikálni az interneten.

A fesztivál fénypontja a DUE pályázat eredményhirdetése volt. Három kategóriában (általános iskola, középiskola és a felsőoktatás) osztottak díjat. „Az Év Diákújságírója” mellett, kiadták „Az Év Diákújságja” és „Az Év Diákrádiója” elismerő címet is.

– Zsolt –

A FEKETE CYBERKORSZAK ELŐSZELÉBEN ÖSSZEFOGLALÁS

A homo sapiens életében mindig voltak kritikus időszakok, de az elkövetkezendő korszak legfeljebb a jégkorszak fagyos világához mérhető. Talán még azt is felülmúlja.

Most nem a divatosabb, közismertebb problémákról (háborúk, környezetszennyezés, atom-, és biofegyverkezés, éhínség, túlnépesedés, járványok megsokszorozódása stb.) szólnék, hiszen ezeknek ma nagyon gazdag és könnyen hozzáférhető az irodalma. Egy jóval bonyolultabb és rejtettebb témáról van szó. Egy olyan dolgról, amiről nem beszélnek vagy nem beszélhetnek; egy olyan világról, aminek a fényes arca nap mint nap átragyogja a csábító álmaiban megrészegült emberiség tudatát; egy olyan szféráról, ahol az ember védekezési reflexei nem működnek; egy olyan világjelenségről, amely fokozatosan és globálisan átalakítja az egész emberiség kultúráját, világát. Ez pedig nem más, mint a cybervilág, a komputerizált és elektronikus társadalom, amelynek a pozitív, világboldogító ígéretései napjainkban szinte mindenhol feltűnnek.

Mivel a teljes tanulmány csupán 30%-a fért bele az ez évi TÚ számokba, és minden bizonnyal a következő 1998/1999-es tanév 10 száma is kevésnek bizonyul majd, ezért gondoltam, hogy búcsúképpen megpróbálom egy számban összefoglalni a lényegét. Azért nem volt a legmegfelelőbb a tanulmány sorozatbeli leadása, mert nem adott igazán arra lehetőséget, hogy átlássuk az egészet. Könnyen elveszhetünk ugyanis a részletekben. Most kísérletet teszek arra, hogy teljesen vázlatosan foglalam össze az előttünk álló cyber-társadalom visszasságait és veszélyeit. Azonban le kell szögezni valamit, mielőtt belekezdenénk: az írás tanulsága nem az, hogy ezentúl utáljuk a számítógépet (bár ez nem jelentene tragédiát), hanem, hogy meg tudjuk találni azt a helyes ARÁNYT, amelyben nem feledkezünk el az emberi kapcsolatok fontosságáról és pótolhatatlanságáról, amelyben nem veszítjük el a valódi – kézzelfogható

– és valóban csodálatos világgal való kapcsolatunkat sem. Ne felejtjük el továbbá, hogy a mai társadalom irányítói sem a nagy erkölcsök önfeláldozó, megváltó harcosai.

I. ELIDEGENEDÉS

1. Elkódosítás:

• a nonverbális absztrakt kódosítás következményeként idegenné válik a hétköznapi világ, hiszen az „érthetlenség” felerősödésével egyre inkább kicsúszik a kezünkől az átlátás, a rálátás okozta relatív biztonság-tudat. A tapasztalati megértés tehát megszűnik az „absztrakciós megértés” uralomra jutásával.

• ha pedig kicsúszik a kezünkől a hétköznapi törvények ismerete, akkor kiszolgáltatottá is válunk, a manipuláció így termékeny talajhoz jut.

• ellélektelenedik, személytelené válik az elektronizálódó világ társadalma: az érzelmi szféra ugyanis nem kódolható, de ha még az is lenne, akkor sem tudná pótolni a valódi

érzéseket, a rejtett többletjelentéseket.

• A Gutenberg-Galaxis kegyelem-döfést kap: a könyv- és íráskultúra leépülése további szellemi visszaesést eredményezhet.

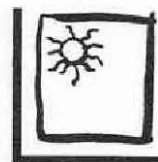
2. „Otthonülés”

• a természettől és a való élettől való elszakadás csúcsa. Az otthonülés szellemi szinten történő jelentkező legnagyobb problémáját az organikus lélek leépülése jelenti, vagyis a külső környezet elektronizálódásából, a többévezredek természeti törvényektől való elzárkózás kísérletéből fakadó természetellenesség, lelki érzékenység és gazdagság elhalványodása.

• fizikai-testi leépülés: a megfelelő mozgáskultúra lecsökkenéséből következő testi visszafejlődés, fizikai gyengeség (és az ebből eredő lelki instabilitás), valamint a ma még nem annyira ismert elektroszmog súlyos következményekkel járó sugárzásainak – a cyber-kultúra elterjedésével arányos – erőteljes felerősödésével járó jelentős egészségkárosodás.

• az emberi kapcsolatok kihűlése: ha mindenki bezárkózik a maga kis virtuális szobájába, akkor a lehetősége is megszűnik a természetes ismerkedéseknek. Ennek talán legsúlyosabb következménye a leszűkült lehetőségekből és a minőségi – természetes körülmények soványságából fakadó gyenge „szerelmi” kapcsolatoknak a családi intézményre mért tragikus hatása. Amelyről tudjuk, hogy – ha jól működik – a társadalom legbiztosabb szigete és eleme, a legcsodálatosabb emberi közössége lehet. A barátságok és az egyéb emberi kötelek is a virtuális érdekkapcsolatok szintjére süllyedhetnek le a bezárkózás okán. Sajnos az emberi kapcsolatok leépülése komoly „ördögi köröket” indíthat még el.

• az elkódosítás részben említett manipulatív „lehetőségeket” legjobban az „otthonülők” kínálják, hiszen

ők szakadnak el legjobban a valóságos környezettől, a kézzelfogható világtól.

3. belső elidegenedés:

- a szép-új cybervilágban a belső megérzések háttérbe szorulnak, hiszen a technikai szféra minden területen megoldást, de legalább könnyű helyettesítést ígér. Feleslegessé válhat például az időérzés, vagy más megérzések, „belső hangok”, vagy a művészi érzékenység, de egyáltalán maga a lelki érzékenység válik szükségtelemmé. Az elektronizálódó technika átvállalja ezek szerepét. Ennek következményei ugyancsak újabb tanulmány tárgyát képezhetnék.

4. önállóság feladása:

- a „technika megold mindent” és a „nem kell már többet” szemlélet rendkívül káros, ugyanis az ember természetes problémamegoldó képességét, az önálló kreatív gondolkodást építi le észrevétlenül. Veszélyes az a kényelemcentrikusság, amelyben pozitívum, ha már nem kell bemenni a munkahelyre dolgozni, ha már nem kell a boltba menni áruért, ha már nem kell könyvesboltokba, könyvtárakba járni stb. Így fokozatosan leszűkül a mozgásterünk és a későbbi generációk – ha ez a tendencia folytatódik – örömmel fogadják majd a gondolkodás és a kreativitás „fáradalmaitól” megszabadító elektronikus rendszert. A virtuális toloszék és a gombnyomásos problémamegoldás erősen megkérdőjelezi az egyén szuverenitását, önállóságát.

5. elektronizált játékvilág:

- tulajdonképpen e területen minden felsorolt probléma jelen van, csak egy kicsit hangsúlyosabban, hiszen a gyermek természetesen nem tud annyira védekezni, mint a kialakult gondolkodással rendelkező (?) felnőtt. Az biztos, hogy ez a generáció kevésbé lesz kreatív, a gondolkodási folyamatok kevésbé lesznek

igénybe véve, a valóságtól való elvágyódás erőteljessé válik (megoldásként a fizikai kábítószerrel „konkuráló” virtuális valóság lesz feltüntetve). Nem tudhatjuk igazán, hogy elektronizált környezet fizikai károsítása (főleg az elektroszmozg) és a mozgáskultúra jelentős leépülése milyen mértékben befolyásolja a testi folyamatokat, ha már idejekorán „benne van” a gyermek. Minden bizonnyal a közügyességnek sem tesz jót a technika mindent helyettesítő, „problémamegoldó” funkciója.

6. uniformizálódás:

- a számítógépes, elektronizált szféra egyenruhába öltözteti az emberiséget: miközben az egyéniséget és a szabadságot hirdeti, az egyéni érzésvilágokat, a helyi kultúrákat, a nemzeti sajátosságokat, kultúrköröket (az igazi másságot) mossa össze zavaros kotyvalékká, s olyan – mindent átfogó, globális – alternatívát kínál, amelyben az emberek tömeges kezelése – az emberiség történetében először – már egyetlen képlettel is működtethetővé válik.

II. ELEKTROKRATIKUS FÜGGŐSÉG

- képzeljük el azt a társadalmi rendszert, amelyben szinte kizárólag a gépek tájékoztatnak a valóságról, adnak tanácsot az életről, a munkáról és döntenek el az igazságot; amelyben „a mi elhisszük, de sajnos a gép azt mondja...” kezdetű indoklásokra szűkülnek le a közintézmények, hivatalok – embernek nevezett – „géptolmácsainak” kommunikációja.

- abba még belegendolni is rossz, hogy milyen láncreakciók indulhatnak be a számítógéppel társadalomban, ha a rendszer valamilyen oknál fogva meghibásodik vagy összeomlik.

- ha a globalizálódó politikai tendenciát is számításba vesszük, mindenképpen elmondhatjuk, hogy ez elektronizált társadalom kiépítésével

az emberiség történetében először adatik meg egy – egész világ világra kiterjedt – globális manipulációja is.

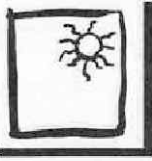
- a fizikai értelemben vett valóságkép súlyos válságba kerül, hiszen a technika már elérte azt a szintet, hogy valóságghű „valóságot” tudjon konstruálni; a hamisítás határait tehát már csak a jóérzés, az erkölcs szabja meg. Így az elektrokráciában egy új lelki „betegség” alakulhat ki: a pszefidofbia, amely a valóság-álvalóság kérdésének szkeptikus tehetlenségéből fakadó félelmet jelenti, hiszen ilyen technikai fejlettségben semmilyen fizikai bizonyíték sem jelenthet megnyugtató garanciát, sem mire sem mondhatjuk, hogy „ez biztos így van”.

- ez a rendszer könnyen kitermelhet egy „Nagy Testvért”, ugyanis a hihetetlen mértékű manipuláció lehetősége mellett a számítógépes rendszerbe kerülő teljes személyi adatbázis – a műholdak vagy más „megfigyelő” technikai eszközök felhasználásával – kedvező talajt biztosít a cezaromániások vágyainak kielésére.

III. ELEKTROSZMOG

az elektromos és elektromágneses terek egy bizonyos szinten túl befolyásolják, rendszerint károsítják az élőlények szervezetét, biológiai rendszerét. Már ma sok áldozatot követel a televíziók, mikrohullámú sütők, neoncsövek, számítógépek, melegítő párnák, elektromos takarók, rádiók, radarok, transzformátorok, belterületi adók, mobiltelefon-bázis-állomások, gyorsvasút-felsővezetékek, nagyfeszültségű távvezetékek rákot, asztmát, szív és vérkeringési megbetegedéseket okozó sugárzásai. Mi lesz hát akkor, ha mindent elektronizálnak?!

Fromann Richárd

KISHERCEG**Egy falu keletkezése**

A XIV. században járunk az 1300-as évek elején. Az emberek nyugalomban éltek, segítettek szomszédjaiknak. Nyáron kisebb ünnepségeket, arató és szüreti bálakat rendeztek. A falvak közösen, összefogva művelték földjeiket. Télen, az első hó leesésével összegyűltek, s beszélgetéssel, énekléssel ütötték el az időt, egy szóval, barátságban éltek a falvak. Legelőik tágas, végtelennek tűnő, selymes fűvű területek, s az állatok is kövérek rajta. Teheneik, kecskéik bőségesen tejelnek, birkáik gyönyörű gyapjakat adnak, baromfi udvarukat benépesítették a jószágok.

Történt egyszer, egy meleg nyári napon aratásra került sor.

Két szomszédos falu a Csáki, a Tisza jobb partján és a János Zug a Tisza bal partján, összetűzésbe került egymással.

A Csáki faluban kevesebben laktak s kevesebb volt a termőföldjük is, mint a János Zugiaknak.

A Csáki falu vezetője Csáki Miklós, a János Zugiaké Acél János volt.

Mivel a termés közös volt, közösen gyűjtötték be a magtárukba.

A János Zugiaknak több termése volt közösben, ezért Acél megbeszélésre hívta össze a két falut. A gyűlésre másnap, pontban délben került sor, János Zugban.

Megjelent a két vezető Csák és Acél.

Az összejövetelt békésen kezdték.

Először Acél kért szót:

– Köszönöm, hogy megjelentek!

– A tegnapi aratáson feltűnt, hogy sokkal bőségesebb termésünk volt, mint maguknak, s mégis felesben van minden. Arra gondoltam, hogy e közös magtárat le kellene bontani, s helyébe két kisebbet építeni: az egyik a miénk, a másik a tiétek. Így külön-külön két önálló falu lennénk, nem egymás segítségével élünk.

A János Zugiaknak tetszett ez az ötlet, s egyetértettek Acéllal.

Igen ám, de Miklósnak nem tetszett Acél szólása, így elutasítóan válaszolt.

– Ha közös magtárunkat lebontod, felborul eddigi rendünk, amit már évek óta fenntartunk, s már szokássá, hagyománnyá vált. Talán barátságunk is megromlik, talán ellenségekké válunk, ha egymástól függetlenül élünk. Úgy gondolom az eddigi hagyományt ne rúgjuk fel.

A Csákiaknak nem tetszett Acél javaslata és vezérük, Miklós mellett szavaztak.

E beszélgetés kezdett elfajulni, egyre inkább ellenségekké váltak. Egész reggelig vitáztak, s egyikük sem engedett az igazából.

Végül fáradtan, kimerülten hazamentek és áttették másnapra a találkozó befejezését.

Másnap kipihenten, de ellenségekként néztek egymás szemébe.

Acél szólt megint először:

– Mivel megegyezésre nem került sor tegnap, ajánlatot teszek. Egyesítem e két falut, s én leszek az egyedüli birtokos, én rendelkezem a döntés jogával.

Csák nem értett egyet, s így szólt:

– Küzdjünk meg egymással, falu falu ellen, amelyikünk győz, az egyesítheti a két falut.

– Rendben van, megegyeztünk – szólt Acél.

– 14 nap múlva megküzdünk a mezei tisztáson, János Zugban.

– Rendben, de csak ha segítségül hívhatjuk a Tisza elágazásánál élő, Kis-tóiakat, mert akkor egyenlők lennénk veletek – mondta Miklós.

Acél bólintással felelt, majd kézfogással pecsételték megegyezésüket, ezután elvonultak.

Nekiláttak az előkészületeknek. Ki-ki milyen szerszámmal, faduranggal, fáklyával, kaszával s egyéb

eszközökkel indult egymás ellen. Mindhárom falu készülődött, s várták a 14 nap elteltét. Így telt el az első hét, s lassan a második is. A két falu feszült volt, s izgatottan várták a reggelt.

Felkelt a nap, s eljött az ütközet ideje. Aznap párás, hűvös volt az idő, a nap csak ritkán büjt elő a fellegek mögül. A Csáki és Kis-tó falu elindult a mezőre. Egy óra elteltével szemben álltak a János Zugiakkal. Elkezdődött a harc. Minden eddigi barátság megszakadt, végleg ellenségekké váltak, mint akik nem ismerték volna egymást soha, úgy küzdöttek. A hajdan volt békességnek immáron vége.

Három nap, három éjszaka küzdöttek. Acél serege erősebbnek tűnt az első nap, de erejük meggyöngült.

A negyedik napon győzedelmeskedett Csák Miklós és segítő serege.

Végül sikerült egyesítenie e három falut, Kis-tót, Hód-tót és a János Zugot.

A falu Csák Miklóst választotta birtokosnak, felkérték, hogy az egyesített falunak közös nevet adjon.

Miklós Hód-falunak nevezte el, hogy miért éppen ezt a nevet adta, az az Ő titka marad végleg.

Így alakult ki a Hód-falu, s az emberek között újra barátság van, mint annak előtte.

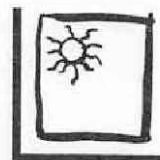
A Tisza egyik mellékágát Kis-tónak, a falu emlékére, a másikat Hód-tónak nevezte el.

A Kis-tó és a Hód-tó találkozásánál szűk tömedren át vezető gázló, fontos pontja lett a Csongrádról Csánádra vezető útnak.

E térségbe csatlakozott Szer felől az Atkai réven keresztül érkező út, melyen országosan is fontos útvonal van.

A Hód-tó víziutak találkozásainak helyeként is szolgált.

*Készítette: Tóth Nikolett
Központi Általános Iskola 8. a
Felkészítő tanár: Hajdúiné Csakajda
Ildikó*

KISHERCEG

Batu kán esete Müller Sámuellel

1240. tavaszán Müller Sámuel még egy vágújhelyi szabómester volt, 1241. tavaszán pedig már egy Hód-falvi kocsmatulajdonos lett. Ez úgy történt, hogy családja őshonos vágújhelyi nemzetség volt, de Vágújhely démoni-an gonosz ura mindenféle rosszat híresztelt az ő szabóságáról, és így hamarosan rossz véleménnyel volt róluk az egész település. Így aztán a vágújhelyi Müller nemzetség áttette székhelyét a Hód-tó és a Kis-tó találkozásában lévő korcsmába, ami nevezetesen BIKA KORCSMA volt. Ehhez a korcsmához tartozott birtok, ház, jószág és egy, az egész gázlót elfoglaló szántó is. Ez a szántó még a szegedi nép felét is ellátta. De ez a gázló volt a legfontosabb pontja a Csongrádról Csanádra vezető útnak.

1241. nemcsak a Müller családról szólt, hanem a tatárjárás éve is volt. Batu kán Szegednél táborozott és át akart menni a gázlón. Követeket küldött Müller Sámuelhez, a Müller család fejéhez, hogy egy hetet kap, hogy eltakarodjék az útjából.

Müller Sámuel nem tudta, mitévő legyen, de azt tudta, hogy ha belepusztul is, ő ugyan nem megy sehová a gázlójáról.

Mivel azokban az években inséges idők jártak Csongrádra és Csanádra, még harcoltak volna is a kenyérért. Ezekben az inséges időkben csak Müller Sámuel földjein termett jól a gabona. A Müller család feje igen eszes volt és kihasználva helyzetét, beszélt az emberekkel és harcra hívta őket.

– Ha a gázlón átmennek a tatárok, az a kevés gabona is tönkremegy, ami az aszályban megmaradt. Ne hagyjátok éhezni a családokat! – mondta.

És ez úgy hangzott, mintha egy igazi kikiáltó beszélt volna:

– Én nem harcolok azért, hogy odavesszek és a családom is szegénységben nyomorogjon. – Müller Sámuel a végtelenségig el volt keseredve. Így az a kis maradék reménye is odalett. Két nap múlva a háza teraszán üldögélve pipázgatott Müller Sámuel, mikor egy seregnyi parasztember állt elébe teljes fegyverzetben, ami kaszából, vasvillából, néhányuknál kardból állt. Köztük volt egy ember, aki tudott olvasni és a parasztság körében műveltenek számított. Őt kérték fel társai beszédre, és ő így szólt:

– Elgondolkodtunk azon, amit mondtál, és nem hagyhatjuk éhezni asszonyainkat és gyerekeinket.

Ezalatt Szegednél Batu kán bevárta a Kádán vezette kegyetlen és elszánt sereget.

Batu arra számított, hogy a gázlón simán átjutnak, és nyugodtan várta a választ. Az egy hét ultimátum hatodik éjszakáján egy elszánt parasztsereg a tatárt megritkította és Batu seregeit visszaverte a Maros helyén lévő folyóba, elvéve kedvét a további támadástól és nagy kerülőre kényszerítette Batu kánt.

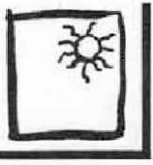
Ez volt a Bika korcsma tulajdonosának serege, Müller Sámuel hada.

Ugyan a tatár támadásait nem sokáig tudta visszaverni a parasztemberekből álló had, de becsülettel küzdött utolsó leheletéig.

Müller Sámuel az egyik tatár támadás során elesett és a Bika korcsma is eltűnt a Hód-tó és a Kis-tó közti gázlóról.

*Készítette: Kiss Attila
Központi Általános Iskola 8.a
Felkészítő tanár: Hajdúné Csakajda Ildikó*

Mi leszel, ha nagy leszel?

Ha rokonok jöttek látogatóba hozzátok, tuti hogy feltették nektek ezt a kérdést, még akkor is, ha igen távol álltatok e „nagyiságtól” – mivel még csak 7-8 évesek voltatok. De ti, mint jól nevelt gyerekek kimerítő választ adtatok e bugyuta közhelyre. A fiúk többnyire úrhajósként, cowboyként képzeltek el jövőjüket, a lányok meg énekesnői vagy színésznői karrierről fecsegték. Én azt hiszem kilógtam a sorból, én csak bemozdító akartam lenni... Bár a jól ismert „Amerikából jöttem” játékban inkább orvost vagy eladót improvizáltam. Ahogy így visszagondolok nem emlékszem, hogy valaki is tanár akart volna lenni akkoriban. Bár az általános iskolában még nem volt divat tanári karrierről álmodozni. Túl szimplának, túl unalmasnak tűnt. Na meg persze nem is rajongtunk annyira a tanárainkért! Most mégis itt állunk a tanári karrier küszöbén, pedig csak tíz év telt el azóta. Kérdésem mégis az, hogy tényleg azon a bizonyos küszöbön állunk-e?

Sok emberrel beszélgettem már erről a kényes kérdésről: Mit kezd majd magával a diploma után? Tanárnénik és tanár bácsik igen kevesen akarnak lenni, ami talán azért furcsa, hiszen mégiscsak egy tanárképzőbe járunk. Mostanában kecskedő kedvemben vagyok, és vissza-kérdezek, hogy akkor mégis hová, merre innen? A válasz már kezd unalmassá válni: „nem tudom”.

Ha ma megkérdeznék a jólelkű rokonok a tanárképzős unokaöcsikétől vagy unokahúgocskától, hogy: „Mi leszel, ha nagy leszel?” – sajnos nem kapnának olyan őszinte, optimista kicsengésű választ, mint anno, tíz évvel ezelőtt. Pedig mostanában igazán jogos lenne erre rákérdezni, hiszen már „nagyok” vagyunk...

Elkeserítőnek érzem azt a sok cél-

tan ember, aki itt rohangál ezen a főiskolán. Régen azt mondták, hogy a gimnáziumi négy év egy áthidaló időszak, itt még gondolkodhat valaki arról, mihez kezd majd később a nagyvilágban. Mostanában úgy néz ki, hogy a főiskola is kezdi átvenni ezt a szerepet. Sokan csak úgy ide-

„A távolságot, mint üveg golyót, megkapod, óriás leszel, csak hunyd le kis szemed, – aludj el szépen kis Balázs”

(József Attila: Altató)

jönnek és azt gondolják ez is négy év, majd csak ez is eltelik valahogy. Húszon túl már komolyan el kellene gondolkodnunk arról, mi is lesz ezután!

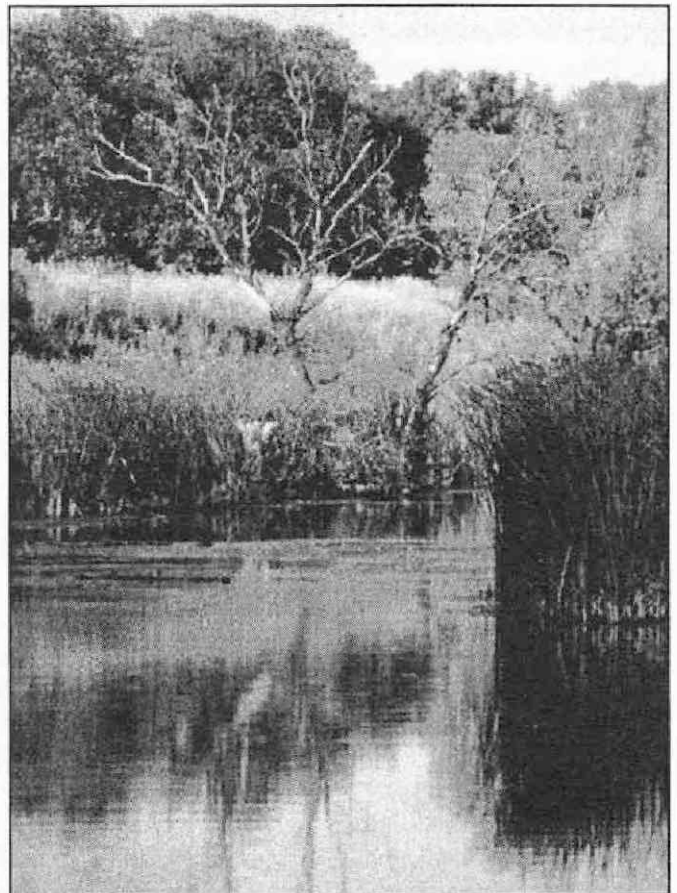
Először is meg kell találni azt, amit szeretünk csinálni, ez jobb esetben a tanári munka, de ha ne adj isten valaki mégsem ezt választaná, az gyorsan találjon magának valami életcélt.

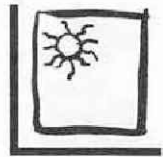
A múlt héten beszélgettem erről a Dreher Rt. kommunikációs igazgatójával, aki elmondta tapasztalatait a „kinti”, nagybetűs életről. A legfontosabb az, hogy tudjad mit is akarsz csinálni, legyen valamilyen célkitű-

zésed az életben. Ha ezt megtalálod, akkor az már félsiker. Bár a nehezebb része még csak ezután következik. Ennek lényege, hogy mindig lépni kell. Amit nem szabad: egyhelyben ülni és várni a csodát, azt a bizonyos „sült galambot”. Karvalics Attila szerint három-féle ember létezik: 1. Akinek nincsenek céljai, engedi hogy az élet sodrása alakítsa sorsát. 2. Akinek konkrét céljai vannak és ezt tudatosan követi is. 3. Akinek vannak céljai, de enged az élet sodrásának is.

A '90-es évekre eljött az az idő, amikor a sikerért, az elismerésért tényleg meg kell dolgozni. De ha mindezt szívvel, lélekkel és akarral csinálod, akkor talán beteljesülnek gyermekkori álmaid. Ha nem is úrhajós vagy cowboy, de boldog ember még lehetsz te is!

Orsi

„Indulj el egy úton...”

Persze azért jó, ha a túrázni vágyó követi a jelzéseket, és az sem árt, ha visz magával térképet. Vagy társat, akinél van térkép...

Sokszor hallom beszélgetések során, hogy ki melyik országban töltötte szabadságát. Sajnos kevesen vannak azok, akik hazánkat választják úticélul. Bátran állítom, hogy három nap az erdőben egy hálósákkal, egy hátizsákkal és egy polifoammal felér egy tíznapos franciaországi körúttal. Igaz, nincsenek emberek és építészek alkotta remekek, de vannak olyan látnivalók, melyeket a természet hozott létre, és igencsak tátva marad a nézelődő szája.

Szeretnék – így nyár előtt – kirándulásra buzdítani titeket, épp ezért néhány megtörtént esetet közkinccsé teszek, olyanokat, melyekkel a spanyol Riviérán nem találkozok a turista...

Jó tanácsok kirándulóknak:

Az öreg (tapasztalt) túrázók tudják, hogy jól fel kell szerelkezni minden eshetőségre, de pl. az esztergapad nem feltétlenül a felszerelés része.

1. Fontos a jó hátizsák. Nem kell feltétlenül márkás, a lényeg, hogy kényelmes legyen. A méretéről annyit, hogy mindenki maga tudja, hogy mekkora súlyt akar cipelni egész nap.

2. Nem szabad felmásháznai nagyon, mert úgy fogsz kinézni - a szembejövő turisták öröme - mint a 6. ukrán lovasezred lovastul.

3. Olyan lábbelit válassz, mely kényelmes és vízálló.

4. A felszerelés minden darabja könnyű legyen.

Ezek után rátérek a lényegre, okuljatok az alábbiakból!

1997. húsvétján elhatároztuk, hogy kirándulunk egyet az országos kék túra valamelyik útvonalán. Kijelöltük az útirányt: PISZNICE. Elsőre elég csehül hangzik, de ez a hegy a Gerecsében található. Az útvonal a következő volt: Bajót – Öregkő – Vaskapu – Pisznice – Kis-Gerecse – Bikol – Süttő. Így elsőre kb. 40 km, ami két napra elosztva nem nagy táv. Gondoltuk. Ismeritek a mondást: Ember tervez...

„A túra remek napsütéses, amíg zuhogni nem kezd az eső. Négy emberre egy esőkabát. Szem, ruha és csomag nem marad szárazon. Jöhet az izgalom: az eső leveri a fákról az összes bogarat és kukacot. Valóságos X-akták. De ha még nem elég: rövidítsünk utat! Minden szép és jó, átmászunk a villanypásztoron, és utána elkezdődik a mentsük-ki-Évát-a-vízmosásból akció.

Kirándulásunk főbb eseményei: Bajóton és Öregkőn sok barlang van, a legnagyobb a Jankovich Marcell barlang. Három teremből áll, de a legelsőnek beszakadt a teteje, ezért ott besüt a nap. Csodálatos látvány, sziklamászásra ideális. A legelső teremben pedig tenyérnyi pókok vannak. Egyébként a barlanghoz, a hegy tetejére közel ezer lépcső visz fel. Ha felmászol oda, távcsővel láthatod az Esztergomi Bazilikát. A táj lenyűgöző, de félelmetes: körbenézve érzed, milyen kicsi vagy.

Pisznicénél égy csapáson haladunk felfelé, és megérkezünk a kőfejtőbe. Ötlet: menjünk fürödni a sziklahasadékba! Szűk ösvény vezet felfelé. Félúton találkozás egy szarvassal és a gidájával. Ugrás a bozótba. Ők is. Séta felfelé. További két szarvasbika. Ismét ugrás. A bozótból csörtetés hallatszik! Vaddisznók!... helyett ismeretlen madár zörög. Elment a kedvünk a fürdéstől. Este táborúz, rizseslecső. Kövekből rakott kuny-

hóban töltjük az éjszakát. Éjjel omlik a plafon. Egy őzike topog a fejünk felett. Reggel egy kutya ébreszt fel és a gazdája, aki nem más, mint az erdőkerülő, mellesleg a Madártani Intézet munkatársa. Melegen üdvözljük, ő melegen közli, hogy a természetvédelmi körzet közepén táborozunk, és miattunk nem mer leszállni a kerecsensólyom a fészkére. Mellékesen megjegyzem, hogy a fa, amiről este a gyűjtést hoztuk – mint megtudtuk – a madár törzshelye. Ott eteti a tojót...

A kis-gerecsei kőfejtő ideális terület őszállatlenyomat-gyűjtéshez és sziklamászáshoz. Átellenben látszik Pisznice, ahol egy 4 m-es Jura-kori krokodilt emeltek ki a sziklafalból a kutatók...

Miután a kőfejtőben kibányászokodtuk magunkat, továbbindultunk. Találkoztunk erdőszel, vadörrel. Mind megkérdezi:

– Maguk voltak Pisznicén?

– ???

– Szegény kerecsensólyom két napja nem mer leszállni...”

Pap Éva

DILIGRAMM – „Az év lemeze”

A Quimby nyerte el a „magyar Grammy-díjat” legújabb albumával az április 22-i Aranyzsiráf díjkiosztó rendezvényen. E nagyszabású elismerést azonban nem először kapták meg, hiszen tavaly már részesülhettek e nagy kegyben, mint az „Év felfedezettjei”. De ezt sajnos nem sokáig élvezhették, ugyanis alig egy hónap múlva szedett-vedett ürüggyel visszavették tőlük e „nemes címet”. Talán az ügy pikantériája, hogy az idei évben ismét Aranyzsiráfot kaptak. Persze most is sokan mondják a magukét, de az nem vitatható, hogy a Diligramm című lemez kiérdemelte az elismerést. Az új albumuk egy erőteljesebb, eklektikusabb zenei világba vezet minket. Az előző Majomtangó című lemez látomásos, elvágódó zenéjéhez képest lelki felüdülést jelent ez. Az új albumukról és a legújabb Aranyzsiráf-díjukról beszélgettünk – az április 22-i szegedi koncertjük előtt – a Quimby 2 tagjával: Kiss Tibor énekes-gitárossal és Balanyi Szilárd billentyűssel.

TÜ: – Vasárnap tartották meg az Aranyzsiráf-díjkiosztó fesztivált Budapesten. Itt nagy elismerésben részesültetek, hiszen ti kaptátok meg az Év lemeze díjat - legújabb, Diligramm című albumotokért. Hogyan fogadtátok ezt ti és hogyan reagált erre a szakma?

Kiss Tibor: – Hát kaptunk egy nagy, súlyos szobrot... Azóta fortyog a szakma, mindenki mérges, mindenki ideges. Persze nemcsak ők, hanem mi is meglepődtünk, hiszen abszolút nem számítottunk rá, hogy pont mi kapjuk meg. Ez az öt szakmai díj egyike, amit egy többtagú zsűri bírálata alapján ítélnek oda.

TÜ: – A TV2 közvetítette az Aranyzsiráf-díj átadási ünnepségét. A díjazottak mind bemutatták egy-egy produkciójukat. Ti ebből kimaradtatok!

K.T.: – Hát, az igazat megvallva, mi elég gusztustalanul viselkedtünk. Nem voltunk hajlandók playbekelni. Az az igazság, hogy mi mindig élőben koncertezünk.

B.S.Z.: – Nem is tudtuk, hogy itt majd esetleg fel is kell lépnünk.

K.T.: – Persze minket itt mindenből kihagytak, számítva arra, hogy ne-

künk úgyse lesz közünk itt semmihez.

TÜ: – Tavaly is kaptatok egy Aranyzsiráf-díjat: 1996-ban a Quimby lett az „Év felfedezettje”.

K.T.: – Igen, de ezt a díjat 4 hét után vissza is vették tőlünk.

TÜ: – Mivel indokolták ezt?

K.T.: – Volt már nekünk a Majomtangó előtt is egy lemezünk, de ez csak magánkiadásban jelent meg. A díjkiosztó után kreáltak egy szabályt, ami szerint csak első lemezes zenekar kaphatja meg ezt a díjat. Ez azért volt furcsa, mert ennyi erővel a többi „Év felfedezettjétől” is elvehették volna a díjat, hiszen nekik is volt már előtte valami hangfelvételük. Persze az ciki lett volna, hogy 3-4 évre visszamenőleg is elveszik a díjakat. De most így példát statuáltak, persze a mi kárunkra.

Egyébként mi ezeket nagyon lazán vesszük, csak röhögünk rajta. Nem hiszek az ilyen versenyekben, hiszen ez nem sportkör, bár néha úgy néz ki. A muzsikát nem versenysportként kell kezelni.

TÜ: – Gondolom, akkor nem szívjátok mellre a szakma ellenvételeit és negatív visszhangját sem!

K.T.: – Nem igazán. Ebben az országban van egy olyan klikk, aki nagyon összetart, és nem szeretné, ha ez a dolog most nagydobra verődne.

Azok az emberek, akik jelenleg a topon vannak, és már évek óta ott fortyognak, a levelükben teljesen felháborodtak, és nem értik, hogyan kaphattunk mi ilyen díjat... (ami elvileg nekik járna, mint minden évben rendszeresen).

TÜ: – Elképzelhető-e, hogy a díjnak köszönhetően mégjobban fogy majd a Diligramm című kasszetta?

B.S.Z.: – Nem tudjuk. A mi közönségünknek nem igazán szokott számítani, hogy mi nyerünk-e vagy sem.

K.T.: – Aki igazán szereti a lemezőnket, annak mindegy. A másik oldalon pedig ott van az a néhány öntudatos emberke, aki azt mondja, hogy: „Ez már nem az. Ezt már csak a pénzért csinálják.” Az az igazság, hogy a nagy magyar bőségkosárból mi egy rohadt almát se veszünk ki. Valószínűleg a jövőben sem tudunk sokkal több lemezt eladni.

TÜ: – Első albumotok az 1995-ös Jarry Can Dance még teljesen angol nyelvű anyag volt. Az 1996-os Majomtangó és '97-es Diligramm már egy számtól eltekintve magyar nyelvű. Problémát jelentettek ezek az angol szövegek? Miért döntöttetek a magyar szövegek mellett?

K.T.: – A közönség kicsit meg volt zavarodva, nem értették, mit akarunk mondani. Sokáig azt hitték, hogy azért váltottunk magyar nyelvre, mert engedtünk a kiadó nyomásának. De ez nem így volt, hiszen már fél évvel korábban kész volt a magyar anyag, mielőtt a kiadóhoz vittük volna. Így döntöttünk, itt élünk, szeret-

nénk ezzel is foglalkozni. A zenénk lényege így is ugyanaz maradt.

TÚ: – Milyen üzenetet hordoznak a számaitok?

K.T.: – Inkább csak egyszerű emberi üzeneteket. Beleszövődnek azok a legalapvetőbb dolgok, amik minket érintenek. Lehet ez egy rövid, spontán találkozás egy lánnyal vagy egy hosszabb ideig érlelődő téma, mint pl. a „Szendvicsemler” – ami a mai fiatalok helyzetét jelképezi.

TÚ: – A média szeret minden zenekart besorolni valamilyen stílusba, kategóriába. A Quimby-re próbáltak már valamit „ráhúzni”?

B.SZ.: – A stílusokban sem hiszünk. Ezeket az emberek maguknak találják ki, hogy tartozzanak valahová. Mi annál nyitottabbak vagyunk, hogy bekaszlizzuk magunkat valahová.

K.T.: – Az a lényeg, hogy van-e valaminek értéke vagy nincs, s ezen felül teljesen felesleges minden kategória.

TÚ: – Zenétek mennyiben válto-

zott az indulás óta?

B.SZ.: – A változás nálunk folyamatos; mi mindig a jelenben élünk. Mi mindig változni és változtatni fogunk, nem leszünk egy olyan zenekar, aki begyepesedik a saját mocsarába.

TÚ: – Az új albumról már készült is egy videoklip. A hol volt, hol nem volt című számot egy hullaházban forgattátok le. Nem féltetek a negatív előítéletektől, amit e klip indíthat el?

K.T.: – Ez nem nagyon érdekelt minket. Aki morbidnak tartja, az az ember nem itt a Földön él, nem tudja mi történik a világban. Valójában arról van szó, hogy az emberek az igazságot nem akarják látni! Az, hogy a hullaházban forgattunk, és hulláknak voltunk kifestve, nem volt „túlmorbidizálva”.

B.SZ.: – Végül is egyetlen hullá sem látszik a képernyőn...

K.T.: – Nem poénkodtuk el, nem volt benne semmi rosszindulat. Azért nem játsszák a tévében, mert az em-

bereknek azt kell mutatni, hogy szép és gyönyörű a világ.

TÚ: – Mit jelent számotokra a Diligramm című album?

K.T.: – Szerintünk ez a legjobban sikerült anyagunk. Bár valakinek a Majomtangó vagy a Jarry Can Dance jobban tetszik. A Majomtangó inkább befelé forduló dolog volt - tehát az ilyen típusú embereknek jött inkább be. A Diligramm összetettebb. Nem mondom, hogy kiforrottabb, hiszen elég „levegősen” csináltuk, de én szeretném, ha látszódná a fejlődés.

B.SZ.: – Így a normális, hiszen ezért is csináljuk az egészet!

kal-and-or

A rockzene ütőere: ARTÉRIA

Egyetemi, főiskolai bulik, rendezvények plakátjain gyakorta felbukkan ez a név: Artéria. S akik rendszeresen látogatják ezeket a koncerteket, azok tudják, hogy a név nem biológiai szakelődést, hanem egy tehetséges rockzenekart takar. A tagok: Takács László ének, Sidlovits Gábor gitár, Tóth László dob, Papp Zsolt basszusgitár. Az együttesről Herczeg Gábor gitárvirtuóz mesélt.

TÚ: – Hogyan alakult meg az együttes?

Herczeg Gábor: – Ez egy ceglédi illetőségű zenekar, legalábbis onnan jöttünk. '88-ban alakultunk, eredetileg diákzenekarként, de azóta már teljesen átalakult az egész. Végül is alapvetően a zenélést, az egész stílust ennek az együttesnek a keretein belül tanultuk meg. Tehát nem profiként jöttünk ide. A tagok kicserélődtek, meg aztán elég amatőr produkcióként indultunk. Ma már azért rá le-

het fogni, hogy ez valami profizmushoz közel álló történet. Úgyhogy '92-től működik igazán komolyan a zenekar.

TÚ: – Hogyan határoznád meg, milyen zenét játszottok?

H.G.: – Ezt nehéz behatárolni, meg nem is szeretek ilyen címkéket ragasztgatni. Rockzene. Végül is ezeken az alapvető rockzenekarokon nőttünk fel, mint a Rolling Stones, a Guns'N'Roses, az AC/DC. De mindenki szeret különlegesen sajátos zenéket is, mint pl. a Faith No More. Tehát valahol benne van a zenénkben az, hogy néha igyekszünk meglepő dolgokat produkálni egy hagyományos rockzenei irányvonalban.

TÚ: – Említetted, hogy ceglédi középiskolai banda-ként kezdtétek. Ez már tíz évvel ezelőtt történt és ti még mindig együtt zenéltek. Mit gondolsz, miért nem hagytátok abba, mint szinte az összes többi kamasz, mikor felnő?

H.G.: – Azt hiszem, itt arról van szó, hogy a munka, a pénzkeresés, a karrierépítgetés mellett úgy érezzük, kell még valami, ami egy kis pluszt ad az ember életébe, amittől egy kicsikét több, mint az átlag. Valahol egy kicsit mindenkinek szüksége van erre. Ez egy kiváló gyógyszer az ellen, hogy az embernek unalmassá váljon az élete, vagy megkeseredjen, vagy beszűküljön az érdeklődési köre, mert sajnos ez történik azzal, aki beszáll a taposómalomba. Az ajtó azonban mindig nyitva marad, ha az ember mondjuk ilyet csinál, hogy zenekarban játszik. Nyilván ennek sok módja lenne még, de hát mi ezen az úton indultunk el.

TÚ: – Középpiskolásként volt valami olyan élményetek, amely arra ösztönzött benneteket, hogy folytassátok, mert érdemes?

H.G.: – Szerepeltünk az ÁSZ című műsorban. Nem tudtuk, hogy meg lehet nyerni, így meglepetésként ért bennünket, mikor megnyertük a ceglédi fordulót. Ezután még meghívtak minket a gálaműsorba, és az utolsó adásba is. Ez a gimi negyedik osztályában történt. Geszti Péternek nagyon tetszett a zenénk, felajánlotta a segítségét, amit különböző okokból nem tudtunk akkor kihasználni. De még évekkel később is emlékezett ránk. Egyszer volt egy összefoglaló-ismétlő ÁSZ, ahol a legjobb produkciókat vetítették le. Oda is betettek minket.

TÚ: – A neveteknek, úgy mint Artéria, van valami köze az ütőérhez?

H.G.: – Ez egy zenei ütőér, ami zenét meg szórakozást, gondolatokat, érzéseket szállít az emberekhez. De persze vért nem, mert az elég furcsán nézne ki a színpadon.

TÚ: – Milyen gondolatokat, érzéseket szállítotok a közönségnek? Mi az, amit leadtok a színpadról?

H.G.: – Ami a szövegeket illeti, azt hiszem kissé borús hangulatú az egész, mivel valahogy mindig a problematikus dolgokat fogjuk meg, ami szerintünk nem jó a körülöttünk lévő dolgokban, ezeket kritizáljuk, vagy megpróbáljuk rájuk felhívni az emberek figyelmét. Tehát nem annyira vidám, és felhőtlenül szórakoztató témák uralkodnak a szövegben. Mondjuk ez annyiban nem baj, hogy sajnos vagy nem sajnos, de egy élő koncerten nem lehet igazán érteni a szöveget. Szóval nem azt mondom, hogy tisztára pesszimista hangulatú egy koncert, és nem lehet rá bulizni. Épp ellenkezőleg, egy erőteljes, bulizós zene, táncolni, mulatozni lehet rá. Csak általában a szövegek problémákat feszegetnek. Remélem a színpadról meg az jön le, hogy marha jól érezzük magunkat, miközben zenélünk.

TÚ: – Tudtommal videoklipet is forgattatok már.

H.G.: – Az anyagi forrásaink eléggé szűkösek, de sikerült megoldani baráti, félbaráti kapcsolatokon keresztül. Nyilván ez nem versenyképes a professzionális klipekkel, de hát örülünk, hogy egyáltalán ez van. Azért néha el

lehet kapni különböző csatornákon. Most is leadták a Z-Pluszon valamilyen alkalomból.

TÚ: – Album megjelentetését tervezitek?

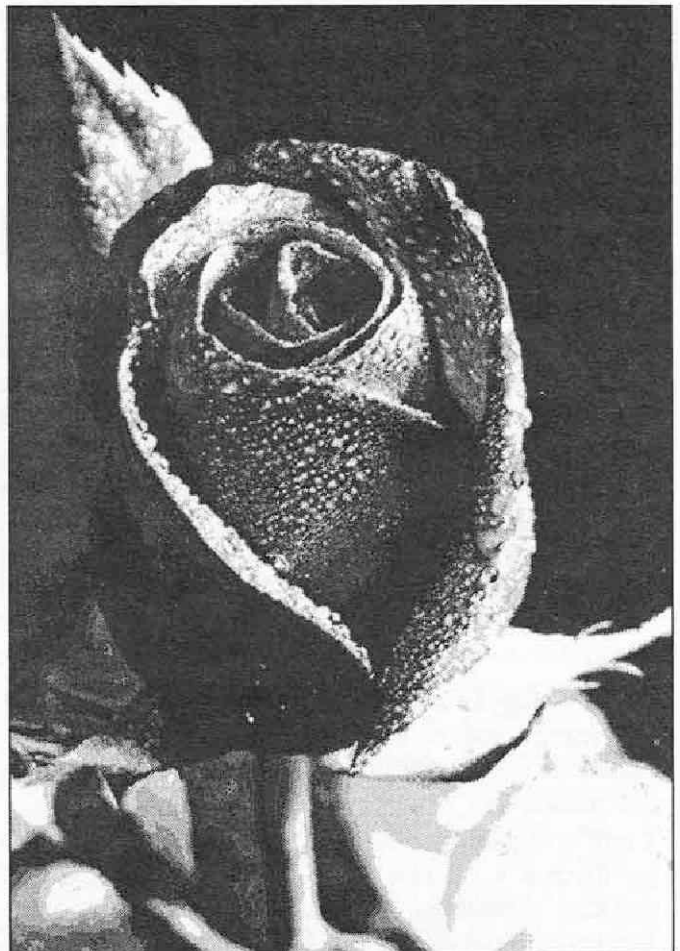
H.G.: – Van egy fél órás anyagunk, melyhez már most hozzá tudnánk tenni még. Tehát így 40-45 perces CD-t ki lehetne belőle hozni. A probléma ott van, hogy nem egy könnyű dolog kiadót találni rá. De az anyag kész van.

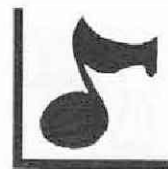
TÚ: – Ismeretségetek nincsen hozzá? Mondjuk más együttesen keresztül?

H.G.: – Hál' Istennek elég sok embert ismerünk már így is. Például kiváló kapcsolatunk van a Ladánybene 27 zenekarral, akik nagyon jó barátaink. Jelenleg a Kimnowakkal turnézunk együtt. Ahol fellépnek, oda visznek minket előzenekarként. Úgy tűnik, ez még mindig nem elég ahhoz, hogy megjelenjen valamilyen anyag. De reméljük előbb-utóbb meg fog.

TÚ: – Úgy legyen.

MARA

THE BLOOD DIVINE

A brit gótikus doom/death metal egyik jellegzetes képviselője a *The Blood Divine*. A zenekar 1995-ben állt össze három jelentős zenekar tagjaiból: Az énekes Darren a legendás *Anathema* tagja volt, Benjamin és Paul a vámpírromantikus, gót black metal *Cradle Of Filth*-ben játszott, míg a dobos Was a kíméletlen deathcore-ban utazó *Extreme Noise Terror*-ból érkezett. Hozzájuk csatlakozott P.J. és Steve. A következő interjú Darren-nel készült.

Tű: – Könnyű volt kiadót találnod, miután elhagytad az *Anathemát*?

Darren: – Nos, az *Anathema* után utazgattam pár hónapot Indiában. Mikor hazaérkeztem, értesültem róla, hogy régi barátaim, a *Cradle Of Filth* tagjai közül is jónéhányan otthagyták a zenekarukat. Nyilvánvalóvá vált, hogy együtt kellene dolgoznunk... és így is tettünk. Nem kaptunk azonnal szerződést. Hammy a Peaceville-től azt mondta mielőtt elutaztam Indiába, hogy bármiről, amibe belefogok, neki is tudnia kell, mivel még kötött a régi szerződés a Peaceville-hez, így a Music For Nations biztosította a szükséges anyagiakat egy demo felvételéhez. Szerencsére a demo elég jó volt ahhoz, hogy szükségük legyen az aláírásunkra.

Tű: – Milyen a kapcsolatod most a régi kollégáiddal?

Darren: – Hát tényleg nem túl fényes... Éveken át barátok voltunk még mielőtt elkezdtünk volna zenélni. Az, hogy irigyeljék az életvitelemet és olyan messzire menjenek, hogy kirúgjanak a zenekarból öt év együttzenélés és tíz év barátság után, nagyon aljas dolog volt. Bár azért szerencsém volt, mert hála nekik, most sokkal jobb helyzetben vagyok. A *The Blood Divine*-ben több lelkesedést és megértést érzek a szövegeim és az ötleteim iránt. Ők többet is kísérleteznek a zenével és nincsenek határai.

Tű: – Hogy kaptál szerepet a *Cradle Of Filth* első albumán?

Darren: – A koncerteken ismerkedtünk össze, melyeken a régi bandám játszott velük. Lementem a stúdióba, mikor Dani (A *Cradle Of Filth* énekese) megkért, hogy énekeljek fel pár sort az albumra (The Principle of Evil Made Flesh). Nem sokkal azután, '94 januárjában együtt turnéztunk és a barátságunk csak erősödött.

Tű: – És most a *The Blood Divine*-ről... Mi a fő különbség közte és a régi zenekarok között?

Darren: – Úgy hiszem a fő különbség az, hogy mi egy kicsit rockosabbak vagyunk! Nagyon sok mélység van abban, amit csinálunk és egyszerűen szeretünk kemény zenét játszani. A dalok jobban strukturáltak, inkább a lényegre összpontosítanak és valahogy igazibbak.

Tű: – Elégedett vagy az *Awaken*-nel?

Darren: – Igen. Figyelembe véve azt, hogy mikor felvettük, még csak hat hónapja voltunk együtt, úgy tűnik, biztató jövőnk van. Nem vártam volna, hogy ilyen jól fog sikerülni az album! Azonban az új lemezt sokkal jobbra szeretnénk... az új témák a második albumra zeneibbek, igazi dalok, még mindig elég súlyosak, ám eredetibbek.

Tű: – Szerintem nagyszerű fényképész vagy. Szeretsz fotózni?

Darren: – Köszönöm. Imádom a művészetet és a fényképészet a legjobb forma, hogy papírra varázsoljam a gondolataimat. A szövegeim elrepítik az embereket a képzeletükbe és a képek talán az én világomba engednek bepillantást. Én készítettem a borítót az *Awaken*-re, minden borítót az *Anathemának* (még a demókét is), és épp most fejeztem be egy illusztrációt a *Meridian*-nak, akik szintén a Music For Nations-nél vannak. Olyan dolog ez amit, nagyon élvezek és mindig megpróbálok fejleszteni.

Tű: – Koncertek?

Darren: – Nos, egyelőre nem sokat játszottunk még. Volt négy-öt saját bulink és még néhány a *Morbid Angel*-l és az *Opeth*-tel... Néhány héten belül indulunk egy Európa-turnéra a *My Dying Bride*-dal és a *Cathedral*-l. Én személyesen úgy gondolom, hogy a koncert az a kontextus, ahol igazán meg lehet érteni egy rock-zenekart, egy jó koncertnek nagyon különleges hangulata lehet éppen ez az egyik ok, amiért szeretjük élőben felvenni a lemezeinket (kivéve az éneket és néhány billentyű-részt).

Tű: – Köszönöm az interjút, peace and tranquility!

Azóta már elkészült a második album, a *Mystica*. Kiseb tradicionálisabb, de még mindig gyönyörű, felkavaró és poétikus.

Kátai Tamás

A vasálarcos

Végy négy jól csengő nevű sztárt. Öltöztess őket színes, elegáns ruhákba. Helyezd ragyogó díszletek közé, egy romantikus tájakon játszódó történelmi sztori kereteibe, és fűszerezd meg egy kis csetepatéval. Íme egy jó kis kalandfilm receptje, amelyet *Randall Wallace* „A rettenthetetlen” Oscar-jelölt forgatókönyvírója ötlött ki. De ami „A rettenthetetlen” esetében bevált, a „A vasálarcos” történetében nem működött.

Igaz, a film már jó néhány újrafeldolgozást megélt, ezért kellett talán neves színészekkel feldobni az egészet. Valami azonban mégis hiányzott. *Randall Wallace* első filmes rendezőként talán még mindig ezen töri a fejét. Pedig *Jeremy Irons*-t, *Gerald Depardieu*-t, *John Malkovich*-ot és *Leonardo DiCaprio*-t nem sok filmben láthatjuk együtt, s talán ez volt a baj. A színészek nem tudtak kibontakozni, pedig a néző szívesen nézte volna az életszere-

tetet hirdető Porthos (*Depardieu*) bohóságait, a furfangos Aramist (*Jeremy Irons*), a bosszúálló Athost (*Malkovich*), de az ő játékból alig kaptunk izelítőt. Ezzel szemben a tinisztár, örök Rómeót játszó *DiCaprio* két szerepben is betöltötte a vásznat változatos mimikát erőltetve (ami nem igazán sikerült), hogy megkülönböztesse kettős szerepét. (Ez könnyebben ment, mikor vasálarc volt rajta.)

A 16. század közepén játszódó történet – a négy muskétásról, akik egy jó királyt szeretnének – elveszett a közepszerűségben. A rendező leginkább a látványra építette filmjét, s erre nem is lehet panasz.

A kalandfilmek rajongói azonban, akik vívásjelenetekre, bunyókra, szívszorogató érzést nyújtó képekre számítottak, csalódottan távoztak a moziból. Mindez valahogy elveszett a kétórás film gyönyörű tájai, díszes palotái, sötét börtönei között.

Athos, Porthos, Aramis és d'Artagnan újra együtt! Micsoda film lehetett volna ebből! A „Vasálarcos” remake-je azonban beleveszik a többi feldolgozás sorába. Semmi újat nem nyújt. A film azt a benyomást kelti, mintha egy részlet láthattunk volna az egészből, és várhatnánk a folytatást, de ekkor szakad a film.

Mimóza

Ragyogj!

„Három nő./ Az egyiknek a haja kontyban./ A másikon szürke kabát./ A harmadik szép.” – írja Szilágyi Domokos Kávéházban c. versében. Azt hiszem, a filmekkel is ez a helyzet. Vannak köztük érdekesek, látványosak, művésziek, viccesek, stb. – és vannak jók.

A „Ragyogj!” egyértelműen a legutóbbi kategóriába tartozik. Olyan alkotás, amiből senki sem próbál meg részleteket kiemelni a moziból kijövet, senki nem kezd úgy mondatot, hogy „Egész jó volt, csak...”, szikrányi kétely sincs afelől, hogy Geoffrey Rush jogosan kapott-e Oscart, ehelyett inkább futótűzként

terjed a hír, hogy közkívánatra esetleg újra műsorra tűzik, és mikor kiderül, hogy megvan valakinek a film zenéje, lakása szinte zarándokhellyé változik.

A puszta cselekmény szerint adva van egy zenei hallással megáldott fiú, kit apja annyira szeret, hogy elveszi tőle a gyermekkorát, és zongoristát nevel belőle, így akarva bosszút állni a sorson és saját apján, amiért az összetörte az ő hegedűjét. A fiú elképesztően tehetséges, ám apjának sikerül elérnie, hogy győzelmeinek se örülhessen igazán, hisz az csak a minimum. Keserves és megaláztatásokkal teli, mire el tud szakadni apja házából, és bár úgy tűnik, a Zeneakadémián magára talál, nyilvánvaló, hogy férfi nem válhat belőle addig, míg le nem győzi „jótévő-

jét”. Talán ez is közrejátszik abban, hogy Rahmanyinov „harmadikjának” eljátszása után hosszú időre nem az előadóterem ünnepezt sztárja, hanem csak egy gyorsbeszédű kedves bolond lesz belőle.

S hogy hogyan lehet visszakapaszkodni a legmélyebb pontról? Természetesen a nők és a szerelem segítségével.

Adjunk mindehhez tökéletes színesi játékot, félelmetesen hatásos zenét, egy csúcsjelenetet, melyben egy szakadt dilinyós életre kelti a Dongót úgy, hogy aki hallja, az vagy sirva fakad, vagy tapsolni kezd (esetleg mindkettő), és máris előttünk van egy remekmű, amit bármikor és jónéhányszor érdemes megnézni.

Illés Róbert

Kaméleon

1. Színét környezete szerint változtató, a gyíkkal rokon, tarajos afrikai állat.

2. Tévéfilmsorozat.

A TV2 műsorán kedden este nyolctól (a J. A. G. előtt) van egy tévéfilmsorozat. Tudom, ez talán meglep benneteket, hiszen Magyarország háromnegyed része ebben az időpontban „Háromraáttesszük” doktor és „Kisrutin” nővér véres kalandjain izgul az MTV1 jóvoltából.

A *Kaméleon* (*The Pretender*) sajátos hangulatával, szövevényes cselekménybonyolításával és igényes jellembrázolásaival emelkedik ki a tévésorozatok közül. Az alaptörténete a következő: Jarod, egy különleges képességekkel rendelkező férfi, akit gyermekkorában elszakítottak szüleitől, és egy izolációs labor központjába vitték. A központban a világtól elzárva nevelték és kísérletek sorozatát végezték el rajta – amelyekkel képességeit még tovább fejlesztették. Jarod egy napon megszökött, és szülei keresésére indult...

A központ minden eszékört bevet, hogy Jarodot visszahozza. A létesítmény vezetője saját lányát, Miss Parkert – aki a sorozat legérdekesebb, de egyben legellentmondásosabb figurája – küldi a férfi után, valamint Jarod volt nevelőjét, Sydneyt és a hétköznapi – de éppen ezért a környezetéből komikusan kilógó computerszakértőt, Brootsot. Az üldözést a gonosz és kegyetlen Mr. Raines felügyeli a központból.

A film folyamán furcsa módon a három üldöző egyre inkább segítőtársává válik Jarod számára, aki csodálatos képessége segítségével bármilyen gyorsan képes beilleszkedni akármilyen helyzetbe. „Kaméleonsága” abban

rejlik, hogy személyiségét tudja változtatni környezetének megfelelően. S miközben szüleit keresi, s próbál a központ markából szabadulni – megtanul szabadon élni és másokat is megtanít az élet tiszteletére.

Michael T. Wesiss szerint, aki a főszereplőt alakítja, Jarod szerepe minden színész álma. „Nem ugyanazt a jellemet játszom a sorozatban. Minden epizódban más bőrébe bújok. Ez óriási lehetőség arra, hogy megmutassam, milyen színész vagyok.”

A sorozat egyes epizódjainak felépítésére jellemző, hogy rendszerint négy szálon futnak. Első szál – Jarod és az éppen aktuális „beépülési hely”. Második –

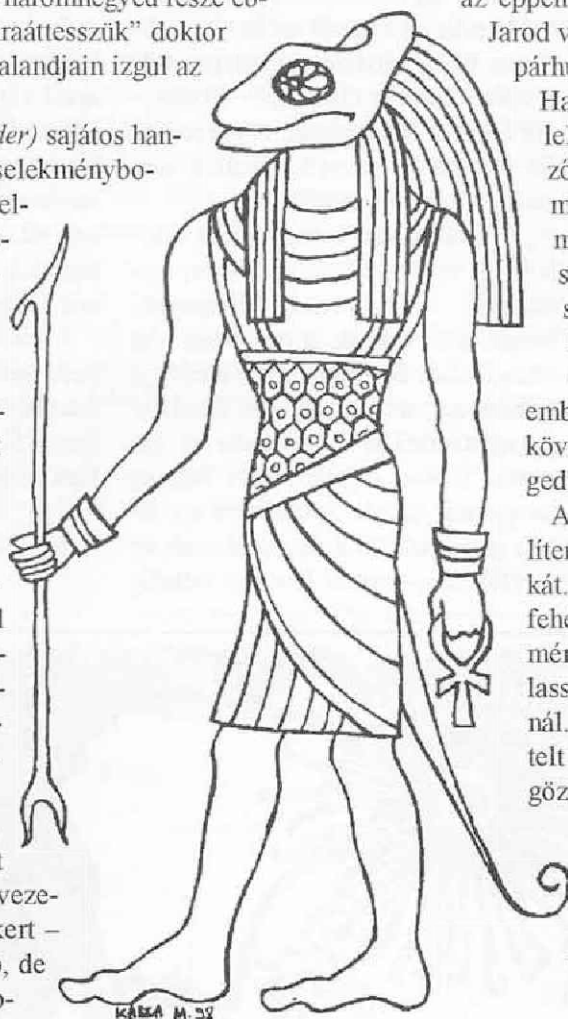
Jarod visszaemlékezései a kísérletekre és azok párhuzamba állítása jelenlegi helyzetével.

Harmadik – Jarod kutatása szüleinek fellelhető nyomai után. Negyedik – az üldözők és a központ harca. Egészen furcsa és meghökkentő, ahogyan a sorozat a jellemeket alakítja. Amikor a néző már azt hiszi, hogy kiismert egy szereplőt, és olyan sokat tud róla, hogy meglepetés már véletlenül sem érheti, a történetíró csinál egy „kunkort” az epizód végére – az ember pedig nagy levegőt vesz, mintha a következő heti folytatásig ki se szeretné engedni azt.

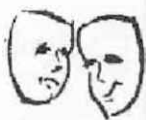
A Kaméleon elemzésénél fontos megemlítenem a kitűnő rendezői és operatőri munkát. A rendező hatásosan válogatja a fekete-fehér és a színes képeket. A történet cselekményének megfelelően egyes jeleneteknél lassított vagy gyorsított felvételeket használ. A feszültséget növelő, többször ismételt képsorok ötlete pedig egyenesen lenyűgöző. A történetet néhol izgalmasan komponált képek klipszerű montázsával igyekszik az operatőr még pergőbbé tenni. Be kell vallanom, nem tudnék hirtelen más sorozatot említeni (pedig van egy pár!) ahol az igényes képi megjelenítésre ilyen gondot fordítanak.

Akinek sikerült felkeltetnem az érdeklődését a sorozat iránt, azzal sajnálatlaltal közlöm, hogy a TV2 egyelőre beszüntette a sugározását, mert helyette a Tévé a város szélén című fékezett habzású magyar szappanopera kerül adásba keddenként. A TV2 ígérete szerint csak nyáron folytatja a Kaméleont, de addig is vigasztalódhatunk a VOX tévé szintén keddenként 20.15-kor kezdődő adásával. Igen, ott Jarod németül beszél, de – natürlích – személyes varázsa így is átütő.

Kasza Magdolna

Kaméleonfejű Jarodis,
a tévésorozatok istene

Színház – műsorajánló

Daloljunk együtt!

(Trallala – Kamara Színház)

Trallala, trallala – dúdolja Micimackó is többhelyütt Milne örökérvényű művében könnyeden, játékosan az álomvilág lakóinak boldog gondtalanságával.

Hasonló kikapcsolódást ígér a Kamara Színház e címet viselő – a klasszikus értelemben vett balettnek nem nevezhető, ám kétségkívül varázslatos hatással bíró táncjátéka.

Juronic Tamás és társulata régóta ismert a szegedi közönség előtt. Ötletességükkel, kreativitásukkal számtalanszor bővültek már el minket. Aki látta a Homo Ludens, Tavasz-i áldozat vagy Érintések c. munkákat, nem megalapozatlan várakozással léphetett a színházterembe, ahol már az ajtóban kezdődött a munka. Maguk a tanárok osztogatták a piroszöld szemüvegeket háromdimenziós

látványt ígérve ezzel. A későbbiekben is változatosan használták a modern színpadi játék elemeit. A szereplők a legváltozatosabb helyekről bukkantak fel a darab során – a nézőtér soraiból, hátulról vagy éppen felfeszített kötélén táncolva – mindvégig lekötve a figyelmet. A koreográfia eképpen versenyben volt a fent említett korábbi darabokkal.

„A Trallalának hagyományos értelemben vett cselekménye nincs, szituációk, viszonylatok, állapotok, hangulatok vannak a darabban. Az eddigiekhez hasonlóan a hangsúly a színházon van, az előadás kevésbé mozgáscentrikus.” – mondta el Juronic Tamás. A jelenetek a cirkusz hangulatát idézik. A cselekményt illető jó választás, a díszletelemek és az élőzene – melyre Juronic mindig

nagyon ügyel – teszik a darabot azzá ami; számunkra élvezetessé.

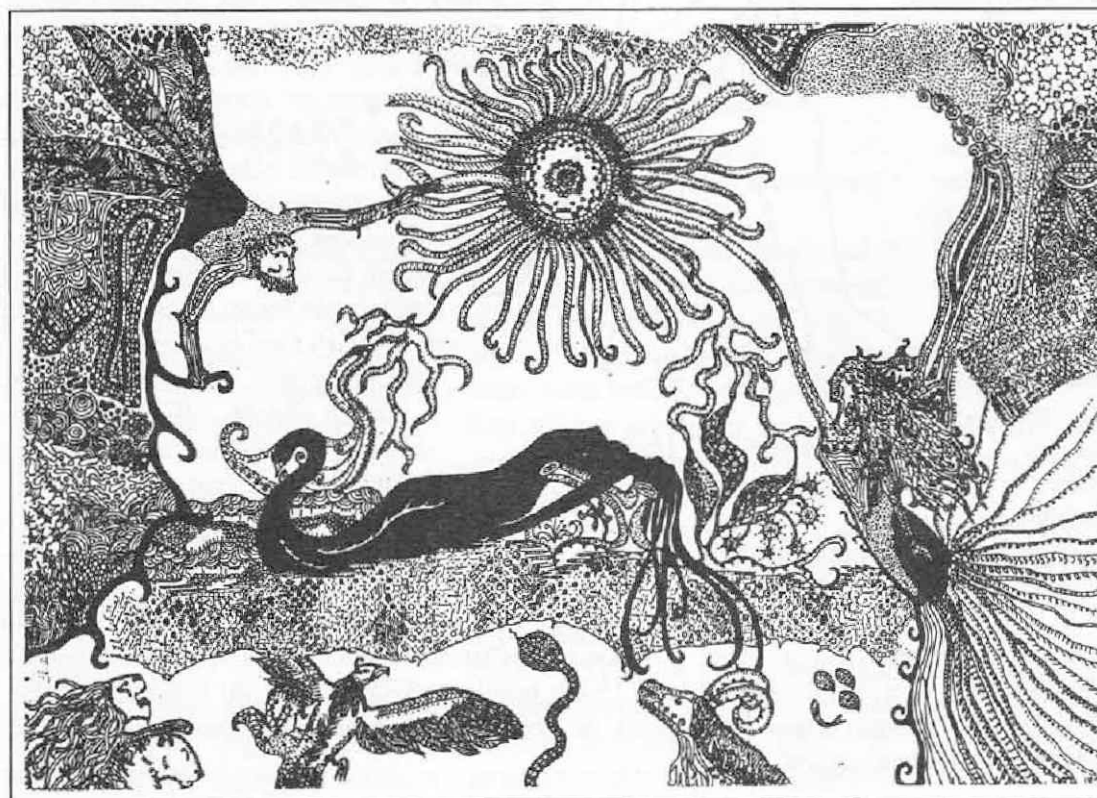
A táncok, szituációk egymásutáni-sága azonban hagy némi kívánnivalót maga után.

A nézőt néhányszor kizökkentik a technikai csúszások, bakik. Elterelődik a mondanivalóról a figyelem, ha a négy párból egy fáziskésésben van, vagy ha a díszletként használt fémketrecek nem – a koreográfia szerint – egyszerre gördülnek helyükre.

Ezzel nem sérül az előadás lendülete, nyelvezetének egysége. Csupán arról van szó, hogy a szegedi balett közönsége el van kényeztetve, megszokta a hibátlant, a tökéleteset, így azonnal szemet szúr egy apró törés, egy oda nem illő figura. Mindezt felejtették az ötletes jelmezek, a hatásos hangulatképek.

A címben rejlő könnyedség tehát nem veszett el, csak átalakult. Mi, nézők, vihettünk belőle haza egy keveset. Én hazafelé tartva még dúdoltam is egy kicsit: trallala-trallala.

Kraszkó Zita

„Segítő
szeretet”

Nagy Katinka
(7. oszt)
rajza

Az időgép

„Az időgép az ősidők óta foglalkoztatja a nosztalgijára és a futurisztikára hajlamos embereket. Olyan szerkezet, amely tudja a múltat és ismeri a jövőt.”

Egy téli reggelen talált rá John az ajtaja előtt. A macska teljesen átfagyott, még a didergéshez sem érzett elég erőt. John megsajnálta, beengedte, s a cicá hamarosan a ház igazi urává vált. Hangtalan lépteivel észrevétlenül suhant a lakásban. John lassan megszokta, hogy a macskát még a laboratóriumából sem tudja kizárni, mert a sárgaszemű fekete árnyék képes volt hárhová követni őt.

A cicá most is hűségesen szundikált gazdája ölében. John az időutazáshoz kapcsolódó fizikai képleteit ellenőrizte. Szórakozottan kavarta fel a cukroi az asztalon álló teáscsészé aljáról, kivette a kanalat és óvatosan belekóstolt az aranyló barna teába. Szemüvegét fáradtan az asztalra tette, hátradőlt, és bal kezével az ölében doromboló macskát simogatta. A teáscsészéből lassan kifogyott a tea, de John nem töltött újat. Időközben ugyanis elaludt.

Álmában egy időgépben túlt. Az évek szélesebesen zsugorodtak mellé a semmibe. Néha egy-egy eseményről lassultak a képek.

Látta az első atombomba ledobását, a döbbenetet a pilóták arcán, s egy fekete macskát, amely megijedve a hirtelen robbanástól rémülten keresett menedéket a műszerfal alatt. Látta a második és az első világháború borzalmait, a reszkető embereket, s egy kiéhezett cicát, ami élelemért és meleg szállásért nyávogott egy földig romboló városban. Látta amint forradalmak söpörnek végig a világon. Egy macskát is látott az utközeteknél, amely riadtan menekült a csatamezőn a feléje sújtó lábak paták és kardok elől. Látta, amint a hódítók bemészülötteket gyilkolnak, látta, hogy az ókori népek egymásnak esnek, látta a rabszolgatartók kegyetlenkedéseit, és látta a Föld legelső háborúját, amelyet ősemberek vívtak még fabunkókkal, de máris életre-halálra. Mindenütt ott volt a fekete macska. Úgy tűnt, egyedül benne hagytak nyomot az átélt borzalmak. Ő értette meg egyedül, hogy az otthon és a béke a legfontosabb a világon.

John felébredt. Gyengéden az ölében doromboló cicára nézett, majd szorosan magához ölelte. A macska kinyitotta szikrázó, sárga szemét. John hálán és szereteten kívül az évszázadok nyomasztó súlyát látta tükröződni bennük. Valami, ami tudja a múltat, és ismeri a jövőt...

Kasza Magdolna

Könnyező fátyolszemek

Visszhangzik az Úr csöndes magánya.
Csak a sötét van egyedül,
Reszkető csillogások fátyola,
Erejükbe mély fáj-dalom vegyül.

Keserűen pislognak egymásra
Elemek robbannak hiába
Nem értik a miértet.
Én hibám vagy a tiétek?

Szomorú Csönd
Mindent ledönt;
Volt Esély:
Mára mi maradt?
Arat a Sötét elve, arat
De hogy ne félj,
Egy csöppnyi fény
Még megmaradt.

Fromann Richárd

Élet-sonett

Kérdezed: mért létezünk?
Erre válaszolni nehéz;
Tán teremtett isteni kéz,
S tán örökké leszünk.

Kérdezed: így élhetünk?
Tovább él ki merész,
Nem fogja fel az emberi ész,
Ez a mi életünk.

Ha ezret kérdezel
Csupán talányokban beszélek,
Bár a válaszra éhezel.

Mert kimondani félek:
Értelmet hiába keresel,
Örülj, hogy élsz s élek.

Kasza M.

Szemétnek nézel...?

Szemétnek nézel?
Játszol velem, dobálsz.
Rongybabának nézel?
Simogatsz, majd elhajítasz,
az üres sarokba.
Támaszkodónak nézel?
Eltörsz, miután talpraálltál.
S közben csak nézel,
s nem látsz engem,
aki odaadtam a lelkem,
kezedbe helyeztem!

Mikkamakka

Terv

cipelem magammal
mindenhová őket
a felhő-sárgát
harang-zöldet
tenyér-kéket
lábnyom-pirosat
cipelem a színeket
hadd lássák
a várost
szuszogjanak
zsebemben
kacsintsanak
az égre

sikerül a tervük

Lukácsi Péter

Ölni

ártatlan hangod
széllel keveredik
tapéta-lomb alatt
álmodunk reggelt
hol sántítva ébred
a viaszos nap
és jajong ki halott
ágyából felkelt

éjjel minden alvó nevet
/ablakok nyílnak-csukódnak/

Lukácsi Péter

Ujjak az ablaküvegen

Ujjak egy vastag ablaküvegen
símogatnák egymást halkán, szelíden,
elmondanák egymásnak,
mi szóval képtelen...

- „– Veled szeretnék lenni!
- Én is boldog lenni!
- Téged érinteni...
- Hosszan átkulcsolni...
- Egyszer egyévválni...
- Újra megpróbálni...
- S újra megtalálni...
- halkán szeretni,
- sírva vallani,
- együtt elmenni,
- a világot itthagyni!”

Az ujjak a vastag ablaküvegen
elmondanák mindezt halkán, szelíden,
azon a nyelven, mit csak ők értenek,
titkos nyelvükön a félénk kis kezek...

De az üveg közöttük áll,
csaló, álnok ez a határ.
Hiába éreznék egymást a kezek,
az üveg síma, vastag és rideg.

tünde

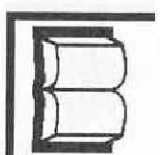
Verébfióka,
hátsó fél héttel a kirepülés előtt

Nyilak

Nyílj ki,
hogy elmerülhessek a szívedben,
Halj meg,
hogy örökké élhess a lelkemben.

Égess,
hogy arcod égesse testemet,
menekülj,
amíg futhatsz, amíg lehet.

tünde

Vénuszdomb-stáció

Rajzolta: Márk Attila

SZÍNES HÍREK

Telefonálni veszélyes

Azt nem lehet vitatni, hogy a mobiltelefon egy nagyon hasznos dolog, ha az ember tudja, hol és hogyan kell használni. Nagyon sok „fontos” ember arra van kényszerülve, hogy még vezetés közben is „bunkofonozzon”, és ezzel kockáztassa saját és a mások testi épségét. A torontói kutatók szerint, ha az ember vezetés közben kezét nem a kormányra, hanem máshova teszi (sok lehetőség közül mondjuk a telefonra), akkor négyszer nagyobb az esély, hogy baleset fog bekövetkezni... és ezen nem sokat javít a kihangosító használata sem.

Aludttekúra

Nem éppen gusztusos, de feltétlenül egészséges a tej akkor is, ha több napig kinn felejtjük a konyhaasztalon. Erre nem én jöttem rá, hanem a japán szakemberek – ahol melleleg már nagyon régóta ismerik a táplálék ezen fajtáját – akik megállapították,

hogy az aludttej csökkenti a magas vérnyomást.

Lepratámadás

Letűnt korok betegségeivel kell felvenni az emberiségnek újra a versenyt. Azt már mindenki tudja, hogy újra „divatba” jött a TBC. A szerbiai embernek azonban már más betegség miatt a „fő” a feje, nevezetesen újra támad a lepra.

AIDS-„meleg ágy”

Az UNAIDS – öt ENSZ hivatal és a Világbank közös intézménye – szakértői által készített jóslat szerint Kelet-Európa lesz az AIDS-válság epicentruma. Az említett térségben 1994 óta hatszorosára emelkedett a HIV vírussal fertőzött emberek száma, és így lassan eléri a bűvös 200.000-et. Az egyik ok a megnövekedett kábítószer-fogyasztás, melyre a fiataloknak nagyobb a lehetőségük a rendszerváltás óta.

Zaklató majmok

Vad makákó majmok vették át az uralmat Tokió külvárosában. A szemtelen majmok bemerészkednek a lakóházak közé, és rabolnak, fosztogatnak. Állítólag ezt azért teszik, mert rájöttek arra, hogy a városban sokkal könnyebb elemelni a gyümölcsöket, mint azt megszerezni a fák tetejéről. A rendőrség nem tud más védekezést alkalmazni, mint a fegyverüket használni. A rendőri atrocitásoknak több száz „szőrös” rabló esett áldozatul.

VICC

- Hogy hívják a lábatlan lovat?
- Hasonló.

A székely család vacsorázik, a kis Áronka rendetlenkedik. A családfő párszor rendre utasítja, de a gyerek csak folytatja, mire lekever egy hatalmas pofont az apa, de az anyóst találja el. Az anyós leesik a székről, a székely nyugodtan:

- Ott is jó helye van.

100 kilométert tett meg a skót, hogy megnézzé a kupadöntőt. Mikor hazaér, a szomszédja megkérdezi:

- Na milyen volt a meccs?
- Azt nem tudom, nem volt kedvem átmászni a kerítésen.

– Mi a különbség az élvezet és a döbbenet között?

- Kilenc hónap.

– Mi a legjobb tojásfesték?

- A rúzs.

A körmeneten a kispap lengetve viszi a füstölőt. Áll egy buzi a sarkon, és odaszól neki:

- Hé, tüncibaba, kigyulladt a retikülöd!

Rosa carina – Gyepűrózsa

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.			13.
												L	14.	
15.		16.									17.			
18.			19.		20.		21.		22.				23.	
24.	25.	26.						27.		28.	29.		30.	31.
32.		33.		34.	35.	36.		Z	37.					
38.			39.	40.			41.			42.				
	43.				44.	45.				46.	47.		48.	
49.					50.				51.	52.			53.	54.
55.		56.						57.				58.		
59.			60.	61.			62.			63.	64.		65.	
66.		67.	68.	69.				70.		71.		71. a	72.	
73.			74.				75.			76.		77.		78.
79.			80.		81.			82.	83.					
84.				85.				86.				87.		

Vízszintes: 1. dühös szövet 5. ...eleison 10. savszél 12. illegálisan vadászó 14. kettős betű 15. rendőrségi autók rendszáma 16. középkori sportverseny résztvevője 18. lószerszám 19. mértéktelenül ivó 22. angol dékán 23. fordított morzejel 24. település előtag 26. magas testhőmérséklettel rendszerellenes tevékenységet folytat 27. Rádium 28. kevert Ady 30. görög betű 32. P 37. ... deszka, de kerítés 38. szögedi fogadalom 40. idő 41. alsófokú nevelési intézmény 42. fényképezőgép-márka 43. pazarlás 44. portalanít 46. YUC 48. kicsinyítő képző 49. iszlám szentírásból való 50. reszkető öregember fia 55. vezér 56. orrhangú énekes 57. lónév 58. keserű szerv 59. Erre még én se tudtam hülye kérdést kitalálni 60. vesszős biológiai végtermék 62. probléma 63. vidám birkabőr 66. tiltott zóna 67. csapat angol rövidítése 69. alárendelt opportunistabéti 70. tavaszi virág népiesen 72. energiaforrás 73. veszprémi patak megkevert betűi 74. Vuk családtagja 75. végtelen óvszer 76. ízesítő 77. szép hazánk jelzője 79. országos mérési statisztika 80. átkozó 82. meredek állóvíz 84. cipő-kiskereskedelemmel foglalkozó vállalat 85. egyiptomi napisten 86. megfordított zeneszerszám 87. függvény

A megoldás egy sörmondókát rejt magában.
(Köszönjük Kláben Gyulának.)

Függőleges: 1. a kedvenc étel 2. aként 3. szid 4. farkát ritmusosan mozgatja 5. ókori módon ítéletet végrehajt 6. északi fegyveres erő 7. egykoron 8. becézett oktatási intézmény 9. a napszakot vigyázó 10. fél fröccs 11. ér 12. fordított olasz folyó 13. kártyajátékot kezd 14. zsarnok 16. illegálisan birtokba vesz 17. indulatszó 20. hangskála kezdete 21. hiányos park 25. ottliki szitok 29. nem ami 31. megfordított öreg hölgy 33. szarvasmarhabélyegzés 34. Hermannos buli 35. fél Ödön 36. 2 betű, egy fogalom 39. franciásan mondott angol használat 41. déligyümölcsöt követő főemlős 43. Szeged melletti település 44. uralkodó 45. igyekvő 47. olasz szám 51. eset 52. manuális adatrögzítésre való felszólítás 53. függőleges 12. 54. feleség 61. kicsinyített múmiafej 64. malachang 65. kenyér 68. lengyel férfinév 71. borászati szerzőszám 71.a. 3,14 egyenlőség 73. hangszer 77. kecskeméti média 78. HELP! 81. integritás tartomány 83. AN

Készítette: Balogh Zoltán

Szeptembertől

– új arcokkal és

új arculattal –

vár benneteket

és írásaitokat a

TÜ

*Kiadja: a JGyTF
Hallgatói Önkormányzata*

Főszerkesztő: Jazimiczky Éva

*Szerkesztők: Árvai Mária,
Borsi Péter, Görög Zsolt*

*Munkatársak: Illés Róbert (irodalom),
Kasza Magdolna, Márok Attila (grafika),
Antal János (fotó),
Verbanics Tünde (fényszerkesztés),
Egész Tamás (tördelés).*

*Nyomda: Engi és
Kis Bt. 6727 Szeged,
Göndör sor 40/B*

*A szerkesztőség címe: 6725
Szeged, Boldogasszony sgt. 6.
E-mail: tu@jgytf.u-szeged.hu*

Fogadóóra: Árvai Mária: Sz. 14-16

Borsi Péter: Sz. 15-16

Görög Zsolt: Cs. 11-13

Jazimiczky Éva: Cs. 11-13

Készült 1500 példányban.

Lapzárta: 1998. április 30.